

บทที่ 4

นางรูธและนางเอสเธอร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์ (ไบเบิล)

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาสำคัญของโลกศาสนาหนึ่ง และเป็นศาสนาเดียวที่มีศาสนิกชนมากที่สุดในโลก คือ มีจำนวนถึงหนึ่งในสามของจำนวนประชากรในโลกทั้งหมด จากการสำรวจสถิติประชากรโลกประจำปี 1980 พบว่ามีผู้นับถือศาสนาคริสต์ถึง 998,773,640 คน¹ ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประเภทเอกเทวนิยม (Monotheism) คือ เป็นศาสนาที่นับถือพระเจ้าองค์เดียว ศาสนาคริสต์มีรากฐานมาจากศาสนายิว แม้พระเยซูผู้เป็นศาสดาแห่งศาสนาคริสต์ก็เป็นชนชาติยิว (Jew) และนับถือศาสนายิวตลอดพระชนมชีพ แม้พวกยิวไม่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นบุคคลที่พระเจ้าส่งมาให้เป็นผู้นำชนชาติยิวที่เรียกว่า เมสสิอาห์ (Messiah) และกล่าวหาว่าพระองค์เป็นผู้ปฏิวัติศาสนา

เนื่องจากพระเยซูต้องปฏิบัติภารกิจของพระองค์ท่ามกลางชาวยิว และทรงรับรองคัมภีร์ของศาสนายิวโดยปริยายทั้งในการปฏิบัติและในคำสอน ดังปรากฏเป็นคำสอนตอนหนึ่งว่า "อย่าคิดว่าข้าพเจ้าเลิกลัทธิธรรมบัญญัติของโมเสสและคำสอนของศาสดาประกาศก (Propet) ข้าพเจ้าไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาสอนให้รู้จักความหมายที่แท้จริงต่างหากเล่า จำไว้เถิดว่าตราบเท้าที่สวรรค์และโลกยังคงอยู่ จะไม่มีตัวอักษรแม้แต่ตัวหนึ่งหรือแม้แต่จุดหนึ่งหายไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งจะเป็นจริงตามที่ประกาศไว้ ฉะนั้นคนใดที่ไม่สามารถทำตามธรรมบัญญัติ แม้จะเป็นข้อเล็กน้อยที่สุดในธรรมบัญญัติและสอนผู้อื่นทำเช่นเดียวกัน พระเจ้าจะทำให้เขาเข้าในอาณาจักรของพระองค์ได้ยากที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า ผู้ที่ทำตามธรรมบัญญัติและสอนผู้อื่นให้ทำตาม พระเจ้าจะทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระองค์" (มัทธิว 5.17-19)² แต่พระเยซูก็ยังคงปฏิบัติตามคำสอนของศาสนายิวมาตลอดจนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต

คัมภีร์ของศาสนาคริสต์เรียกว่า คัมภีร์ไบเบิล (The Bible) ชาวคริสต์เชื่อว่าคำสอนที่ปรากฏในคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แม้มนุษย์จะเป็นผู้เขียนขึ้นแต่ก็เขียนโดยการดลใจ

¹ World Almanac , P.335 ; qouted in Lewis M. Hopfe , Religion of the World P.872 ใน สุจิตรา (อ่อนค้อม) ธรณีน , ศาสนาเปรียบเทียบ , อนุกรมพิมพ์ : กรุงเทพฯ , 2517 หน้า 217

² กรัติ บุญเจือ , คริสต์ศาสนาเชิงวิชาการ , สำนักพิมพ์ดวงกมล : กรุงเทพฯ 2519 , หน้า 46-47

ของพระเจ้า³ คัมภีร์ไบเบิลถือว่าเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนายูดาห์และศาสนาคริสต์ อาจนับได้ว่าเป็นคัมภีร์ที่มีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติอย่างยิ่งยวดสำหรับผู้ที่น่าเชื่อถือศาสนาทั้งสอง คัมภีร์ไบเบิลมีบทบาททางศาสนาเป็นประการสำคัญ เพราะถือเป็นการแสดงให้ประจักษ์ของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์ คัมภีร์ไบเบิลได้รวบรวมเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทั้งสังคมของชาวยิวและชาวคริสต์ มองเห็นว่าเป็นที่มาแห่งชีวิตของพวกเขา นอกจากนั้นยังได้รวมถึงรายละเอียดของสิ่งที่พึงกระทำและสิ่งที่พึงละเว้น เพื่อให้ผู้ที่เชื่อถือได้ยึดเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ทั้งชาวยิวและชาวคริสต์เมื่อเกิดความคับขันขึ้นในชีวิตส่วนตัวมักจะหันเข้าหาคัมภีร์ไบเบิลเป็นที่พึ่ง

ความสนใจในคัมภีร์ไบเบิลมิได้จำกัดเฉพาะชาวยิวและชาวคริสต์ที่เคร่งศาสนาเท่านั้น แม้พวกที่ไม่สนใจศาสนาก็อ่านคัมภีร์นี้ การศึกษาคัมภีร์ในเชิงวรรณคดีก็ยิ่งปรากฏว่าเป็นหลักสูตรที่ศึกษากันในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยทั่วไป แม้ว่าจะไม่มีศรัทธาเป็นพื้นฐานก็ยังสามารถเข้าถึงความไพเราะและพลังของภาษาที่ปรากฏในคัมภีร์ไบเบิลได้เป็นอย่างดี นอกจากความรู้ในคัมภีร์นี้ยังปูพื้นฐานให้ผู้อ่านมีความสามารถเข้าใจวรรณคดีอื่น ๆ ได้ดีขึ้นอีกด้วย โดยเฉพาะผลงานทางวรรณคดีซึ่งได้รับอิทธิพลของคัมภีร์ไบเบิล เช่น ผลงานของดองเตและมิลตัน เป็นต้น⁴

คัมภีร์ไบเบิลไม่ใช่หนังสือเล่มเดียว คำว่า Bible มาจาก Biblia แปลว่า “หนังสือหลายเล่ม” หนังสือเหล่านี้เขียนและรวบรวมขึ้นในช่วงเวลาหลายศตวรรษ เป็น 3 ภาษาด้วยกัน คือ ภาษาฮีบรู อาราเมค และภาษากรีก ผู้เขียนก็มีตั้งแต่คนเลี้ยงแกะจนถึงพระเจ้าแผ่นดิน ผู้มีการศึกษามาก จนถึงผู้ที่แทบไม่มีการศึกษาเลยทีเดียว เพลงสดุดี มีบางส่วนซึ่งเป็นบทกวีที่มีความลึกซึ้งในเชิงวรรณคดีเป็นอย่างยิ่ง ในขณะที่บางตอนของ พงศ์กษัตริย์ เป็นบทร้อยแก้วธรรมดาเท่านั้น

คัมภีร์ไบเบิล แบ่งออกเป็น 2 ตอนใหญ่⁵ ได้แก่

1. พันธสัญญาเดิม (OLD TESTAMENT)
2. พันธสัญญาใหม่ (NEW TESTAMENT)

³ สถาบันศึกษาคริสเตียน , พระคัมภีร์ของคริสเตียน (พระชนก : โรงพิมพ์เจริญธรรม,2511) , หน้า 3

⁴ ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ , ศาสนาคริสต์ , มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : 2522 , หน้า 60

⁵ อ้างแล้ว , หน้า 60

พันธสัญญาเดิม

พันธสัญญาเดิมแปลมาจากศัพท์ลาตินว่า Vetus Testamentum ซึ่งเป็นศัพท์ที่เมลิติน (Melitus, bishop of Sardis) ใช้เป็นครั้งแรกในราวปี ค.ศ.180 ก่อนนั้นใช้ศัพท์กว้าง ๆ ว่า "หนังสือศักดิ์สิทธิ์" (Holy Book) ส่วนยิวได้เรียกคัมภีร์ของตนเองว่า "ตานัค" (Tanak) โดยแบ่งออกเป็น 3 ภาคด้วยกัน เดิมเขียนเป็นภาษาฮีบรูตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตศตวรรษ เป็นต้นมา จึงได้ใช้ภาษาอารามิก (Aramaic) ซึ่งเป็นภาษาที่นิยมพูดกันตั้งแต่นั้นมา (พระเยซูตรัสด้วยภาษาอารามิกไม่ใช่ภาษาฮีบรู แต่ทรงอ่านคัมภีร์ในโรงธรรมด้วยภาษาเดิมที่ใช้เขียนคัมภีร์) ส่วนงานโหราศาสตร์เป็นไปตามความนิยมของสมัยนิพนธ์ พันธสัญญาเดิมจึงสะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมในประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ต่าง ๆ ปฏิกริยาที่มนุษย์มีต่อเหตุการณ์สำคัญ ๆ และความเชื่อที่ผู้นิพนธ์และชาวยิวโดยทั่วไปเชื่อว่า พระยาห์เวห์ทรงสาละวนกับเรื่องราวของมนุษย์ เนื่องจากพันธสัญญาเดิมเป็นประมวลหนังสือ แนวทางปรัชญาจึงไม่คงเส้นคงวา แต่มีวิวัฒนาการไปตามกระแสแห่งประวัติศาสตร์ของชนชาติยิว

พันธสัญญาเดิมเป็นส่วนของคัมภีร์ไบเบิลที่ยอมรับนับถือว่าเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ร่วมกันทั้งชาวยิวและชาวคริสต์ โดยพันธสัญญาเดิมนั้นถือได้ว่าเป็นคัมภีร์ของศาสนายูดาห์มาก่อน⁶ มีความยาวประมาณ 3/4 ของคัมภีร์ไบเบิลทั้งหมด เดิมเขียนเป็นภาษาฮีบรูขอบเขตและเนื้อหาสาระยังเป็นประเด็นที่นักปราชญ์ถกเถียงกันอยู่ แต่อาจสรุปได้พอเป็นสังเขปว่าพันธสัญญาเดิมนั้น เป็นประมวลเรื่องราวที่พระเจ้าได้ทรงมีความสัมพันธ์กับชาวอิสราเอลในฐานะที่เป็นกลุ่มคนที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้ว (The Chosen People) โดยกล่าวถึงประวัติศาสตร์ในช่วงระยะเวลา 1700-400 ปี ก่อนคริสตศักราช เรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เก่าเกิดขึ้นในประเทศอิสราเอล ซีเรีย อียิปต์ อาหรับ และประเทศใกล้เคียง⁷

พันธสัญญาเดิมเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้สนใจศึกษาคริสตศาสนา เพราะพันธสัญญาเดิมเป็นต้นตอของคำสอนและพื้นฐานของการปฏิบัติ เนื้อหาทั้งคำสอนและปลุกฝังศรัทธา คริสตศาสนิกชนทุกยุคทุกสมัยได้รับกำลังใจจากการอ่านพันธสัญญาเดิมในยามที่ทุกข์ร้อน และได้รับการเฉลยใจให้ใช้ชีวิตให้มีประโยชน์มากขึ้นในยามสุข ในฐานะของนักปรัชญา

⁶ กริติ บุญเจือ , หัวใจของศาสนาคริสต์ (คาทอลิก) , บทความเสนอในการประชุมวิชาการ เรื่อง หัวใจของศาสนา ณ อาคารธรรมสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2528 , คำนำ

⁷ สถานศึกษาคริสเตียน , อ้างแล้ว . หน้า 226

นั่น การศึกษาพันธะสัญญาเดิมเพื่อต้องการที่จะให้เข้าใจอย่างท่องแท้ถึงบ่อเกิดมูลบทของศาสนาคริสต์ เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้และเข้าใจปรัชญาคริสต์โดยไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพันธะสัญญาเดิมอย่างเพียงพอ นักปรัชญาจำนวนมากคิดว่าปรัชญาคริสต์ไม่สู้จะมีอะไรก็เพราะไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพันธะสัญญาเดิมนี่ ทำให้มองไม่เห็นประเด็นปัญหาและแนวความคิดของนักปรัชญาคริสต์อย่างลึกซึ้งเพียงพอ เมื่อไม่สนใจจึงได้สรุปเอาง่าย ๆ ว่าไม่มีอะไร

ในฐานะของปัญญาชน เนื้อหาสาระของพันธะสัญญาเดิมจัดเป็นวรรณคดียอดเยี่ยมของยิวและโลกโบราณ⁸ มีสำนวนโวหารหลายแบบต่าง ๆ กัน ทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง มีสำนวนชู้ ปลอบ ชักชวน ชมเชย ฯลฯ ครบถ้วน อิทธิพลที่พันธะสัญญาเดิมมีต่อวรรณคดีต่อมาทั้งโลกของยิว อิสลาม และคริสต์ มีมากมาย นอกจากอิทธิพลในด้านของวรรณคดีดังกล่าวมาแล้ว ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าอิทธิพลทางด้านศิลปะ ดนตรี ศาสนา ศิลธรรม ปรัชญา สังคม ฯลฯ ก็มีมากมายเช่นเดียวกัน

เรื่องที่ได้เล่าไว้ในพันธะสัญญาเดิมมีเรื่องโดยย่อดังนี้ พระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อให้มนุษย์ได้อาศัยเป็นเป็นที่สร้างกุศลสำหรับชีวิตนิรันดรในสวรรค์ แต่มนุษย์มักหันหลังให้กับพระเจ้า พระองค์จึงเลือกอับราฮัม (Abraham) ชาวฮีบรู ให้เป็นต้นตระกูลของพระองค์ (His chosen people) คือ ชนชาติอิสราเอล ครั้นเกิดแห่งแล้งอดอยาก ลูกหลานของอับราฮัมจึงต้องอพยพไปอยู่ในประเทศอียิปต์ ด้วยบารมมีของโยเซฟ (Joseph) ที่ได้ไปเป็นอุปราชในแผ่นดินอียิปต์ต่อมากหลายรัชกาล พระเจ้าฟาโรห์จึงเรียกชาวฮีบรูเกณฑ์ใช้แรงงานเยี่ยงทาส โมเสส (Moses) จึงได้พาหนีออกมาตั้งหลักแหล่งในดินแดนปาเลสไตน์ ชั้นแรกปกครองกันเองโดยการแบ่งเป็นเผ่า ๆ ภายหลังจึงมีกษัตริย์เพื่อรวบรวมกำลังกันในการต่อสู้ศัตรู เอกภาพของประเทศมีอยู่ได้เพียง 3 รัชกาลเท่านั้น คือ ซาอูล (Saul) ดาวิด (David) และโซโลมอน (Solomon) ต่อจากนั้น (ประมาณ ก่อนคริสตศักราช 922) อาณาจักรก็ได้แยกออกเป็นฝ่ายเหนือ คือ อาณาจักรอิสราเอล กับอาณาจักรฝ่ายใต้ คือ ยูดาห์ อาณาจักรอิสราเอลมีอธิปไตยอยู่ได้ถึงปี ก่อนคริสตศักราช 322 ก็ตกเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรอัสซีเรีย ส่วนอาณาจักรยูดาห์มีอธิปไตยได้ถึงปี ก่อนคริสตศักราช 587 ก็ตกเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรบาบิโลเนียน ประชาชนได้ถูกต้อนเป็นเชลย จนถึงปี ก่อนคริสตศักราช 539 พระเจ้าคีรุสแห่งเปอร์เซียได้ยึดบาบิโลเนียได้ จึงปล่อยให้ชาวยิวกลับมาสร้างเมืองใหม่อยู่ใต้อำนาจของเปอร์เซียจนถึงปี ก่อนคริสตศักราช 333 จึงตกเป็นของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ครั้นพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชสิ้นพระชนม์ในปี ก่อนคริสตศักราช 323 ปาเลสไตน์ทั้งหมดก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของราชวงศ์เซเลวซีแดส (Seleucides) แห่งซีเรีย ตระกูลมัคคาเบ (Maccabees) กู้เอกราชได้ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งระหว่าง

⁸ กิริติ บุญเจือ , คริสตศาสนาเชิงวิชาการ , อ่างแล้ว , หน้า 47

ก่อนคริสต์ศักราช 168-64 แล้วก็ได้ตกเป็นส่วนหนึ่งของมหาอาณาจักรโรมัน โดยถูกจัดเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นซีเรีย ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องราวของพันธสัญญาใหม่⁹

ตามหลักทั่วไปแล้ว ชาวยิวแบ่งพันธสัญญาเดิมออกเป็น 3 ตอนตาม¹⁰ คือ

1. เพนทาทุค (Pentateuch) แปลว่า "หนังสือ 5 เล่ม" ซึ่งบางครั้งรวมเรียกว่าคัมภีร์โตราห์ (Torah) แปลว่า "กฎหมาย" เป็นคัมภีร์ส่วนที่ได้บันทึกไว้ถึงการกระทำและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ชาวยิวปฏิบัติ ในเชิงประวัติแล้วอาจกล่าวได้ว่า เพนทาทุค เป็นหนังสือที่ว่าด้วยการเริ่มต้นของชาวยิว

ปฐมกาล หนังสือเล่มแรก กล่าวถึงความเป็นมาของจักรวาลและมนุษยชาติ รวมทั้งเรื่องราวของมนุษย์คู่แรก คือ อาดัมและอีวา เรื่อยมาจนถึงอับบาฮัมได้ทำสัญญาพิเศษต่อพระเจ้า สัญญานี้ได้สืบทอดต่อมาในบรรดาลูกหลานของอับบาฮัม ซึ่งเป็นต้นตระกูลของอิสราเอลนั่นเอง จนถึงต้นตระกูลทั้ง 12 ไปอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์¹¹

อพยพ เป็นหนังสือเล่มที่สอง กล่าวถึงเรื่องราวที่พระเจ้าได้ช่วยชาวอิสราเอลให้รอดพ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ โดยทรงมอบหมายให้โมเสสเป็นผู้นำชาวอิสราเอลออกมาสู่ความเป็นอิสระ นอกจากนั้นพระเจ้ายังทรงสำแดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏแก่สายตาชาวอิสราเอลด้วย เช่น การช่วยให้ชาวอิสราเอลรอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกอียิปต์ที่

⁹ กวีตี บุญเจือ , อ้างแล้ว , หน้า 6-7

¹⁰ สารบัญในคัมภีร์ หรือ การจัดเรียงบรรพในคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาเดิมมีอยู่ด้วยกันหลายสารบาญด้วยกัน คือ

1. สารบาญของศาสนายูดายและของนิกายโปรเตสแตนต์ เนื่องจากนิกายโปรเตสแตนต์โดยการนำของท่านมาร์ตินลูเธอร์ หันไปถือสารบาญที่ศาสนายูดายประกาศอย่างเป็นทางการไว้ ทำให้

2. ลัทธินี้มี สารบาญที่เหมือนกัน
2. สารบาญของนิกายคาทอลิก
3. สารบาญของนิกายออร์ทอด็อกซ์
4. สารบาญเจ็ดสิบแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย
5. สารบาญคูมาราน

ใน กวีตี บุญเจือ , คริสต์ศาสนาเชิงวิชาการ , หน้า 59-60

¹¹ ชาวอียิปต์เรียกชาวอิสราเอลว่าชาวฮีบรู เรายังใช้เรียกภาษาดั้งเดิมของชาวอิสราเอลว่า "ภาษาฮีบรู" มาจนทุกวันนี้ จึงสันนิษฐานได้ว่า ชาวอิสราเอลที่อพยพไปอยู่ประเทศอียิปต์นั้น เป็นส่วนหนึ่งของชาวฮีบรูที่เร่ร่อนเลี้ยงสัตว์อยู่ตามบริเวณปาเลสไตน์ ครั้นเมื่อชาวอิสราเอลอพยพกลับมายึดครองอาเลสเตนและตั้งอาณาจักรอิสราเอลขึ้นแล้ว ชาวฮีบรูที่ตกค้างอยู่ส่วนหนึ่งได้กลายเป็นชาวอิสราเอลไปด้วย ส่วนพวกที่ไม่เข้าสมทบก็คงถูกกลืนเข้าพันธุ์ไปในชนชาติอื่น ๆ , อ้างแล้ว , หน้า 60

แม่น้ำแดง เป็นต้น จากนั้นก็กล่าวถึงพันธะสัญญาที่พระเจ้ามอบหมายให้แก่ชาวอิสราเอล ผ่านโมเสสที่ภูเขาซีนาย เรียกว่า “บัญญัติสิบประการ”

กัณดารวิถี และ เฉลยธรรมบัญญัติ เป็นหนังสือที่เล่าถึงประวัติของชาวอิสราเอลที่เร่ร่อนอยู่นานถึง 40 ปี จนได้เข้าไปอยู่ที่ราบโมอับและในที่สุดก็ได้เข้าสู่ดินแดนคานาอัน ซึ่งถือเป็นดินแดนแห่งพันธะสัญญา (Promise Land) ต่อไป

2. ศาสดาพยากรณ์ (Propets) พันธะสัญญาเดิมส่วนนี้เป็นบันทึกเรื่องราว คำสอน และ คำทำนายของศาสดาพยากรณ์ของชาวยิวซึ่งเกิดขึ้นในสมัยต่าง ๆ กัน แบ่งเป็นบทย่อยได้ถึง 21 ตอน โดยเนื้อหาสาระแล้ว อาจแบ่งเป็นภาคใหญ่ ๆ ได้ 3 ภาค คือ

2.1 ภาคประวัติศาสตร์ ซึ่งแยกเป็นตอนย่อยได้แก่ โยชูวา , ผู้วินิจฉัย , ซามูเอล ฉบับที่ 1 และ 2 , พงศกษัตริย์ ฉบับที่ 1 และ 2 เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของตอนนี้ กล่าวถึงอิสราเอลเมื่อเข้าไปสู่ดินแดนคานาอัน และอิสราเอลเริ่มเป็นปึกแผ่นเมื่อมีระบบกษัตริย์เกิดขึ้นโดยเริ่มต้นจากซามูเอลผู้นำทางศาสนา เลือกชอลขึ้นเป็นกษัตริย์ ติดตามด้วยเรื่องราวของกษัตริย์ดาวิด และ โซโลมอน จนในที่สุดอิสราเอลก็ต้องแยกออกเป็น 2 ฝ่าย ได้แก่ อาณาจักรยูดาห์ และ อิสราเอล

2.2 ศาสดาพยากรณ์ใหญ่ ตอนนี้กล่าวถึงชีวิตและคำสอนของศาสดาพยากรณ์คนสำคัญ ๆ ได้แก่ อิสยาห์ เเยเรมีย์ และเอเสเคียล อาจกล่าวได้ว่า อิสยาห์ เป็นศาสดาพยากรณ์คนสำคัญที่สุดและเป็นคัมภีร์ตอนที่มีอิทธิพลเหนือตอนอื่น ๆ จากการศึกษาคัมภีร์ตอนนี้โดยใกล้ชิด ผู้รู้ได้ลงความเห็นว่าเป็นผลงานของนักเขียนอย่างน้อย 2 คน ศาสดาพยากรณ์ผู้นี้มองเห็นว่าการที่อิสราเอลจะยกทัพมาโจมตีปาเลสไตน์นั้น เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า แต่ในที่สุดแล้วพระองค์ก็ทรงนำความรอดมาสู่ชาวยิวและมนุษยชาติโดยทั่วหน้ากัน ในตอนนี้ อิสยาห์กล่าวย่ำว่าความรอดจะได้มาจากศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้ามากกว่าการใช้อำนาจทางการทหารหรือการเมือง อันเป็นแนวความคิดที่ปูทางให้กับการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์

แนวความคิดนี้ปรากฏอีกครั้งหนึ่งในคำพยากรณ์ของ เเยเรมีย์ ซึ่งพยากรณ์ถึงความพินาศของอาณาจักรยูดาห์ และมองเห็นว่าการรุกรานของพวกบาบิโลเนียน เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะลงโทษพวกยิว แต่ในขณะเดียวกัน เเยเรมีย์ ก็กล่าวถึงพันธะสัญญาใหม่ซึ่งพระเจ้าได้จารึกไว้ในหัวใจของมนุษย์เองและไม่มีวันที่จะลบล้างไปได้ ดังนั้น เเยเรมีย์ จึงเรียกร้องให้ประชาชนสำนึกบาปและยอมรับในความพ่ายแพ้โดยดี

2.3 ศาสดาพยากรณ์ย่อย มีทั้งหมด 12 คน ที่เรียกว่า “ย่อย” นั้นมิได้หมายความว่า ศาสดาพยากรณ์เหล่านี้มีความสำคัญน้อยกว่า แต่หมายถึงเรื่องราวของศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นมีน้อยกว่านั่นเอง ในคัมภีร์ของพวกยิว ศาสดาพยากรณ์ย่อย รวมกันเป็นหนังสือเล่มเดียว

ใน โสเซยา กล่าวถึงการที่ชาวอียูเอาใจออกห่างจากพระยะโฮวาห์ ว่าเปรียบเหมือนผู้หญิงมีชู้ ในขณะที่พระโยเอลพยากรณ์ว่า พระเจ้าจะลงโทษชาวอียูโดยการต้องให้ได้รับความยากแค้นในการขาดแคลนน้ำดื่มน้ำใช้ แต่ในที่สุดแล้วพระองค์ก็จะทรงช่วยให้รอด

นอกจาก โสเซยา และ โยเอล ยังมีศาสดาพยากรณ์อื่น ๆ อีกดังนี้ อาโมส โอมาดีย์ โนห์ มีคาห์ นาฮูม สะบากุก เศฟันยาร์ ฮกกีเย เศคาริยาห์ มาลาคี

ทั้ง ศาสดาพยากรณ์ใหญ่ และ ศาสดาพยากรณ์ย่อย นับได้ว่าเป็นอรรถกถาเสริมประวัติศาสตร์ของอาณาจักรยูดาห์ และ อิสราเอล โดยพิจารณาว่าประวัติศาสตร์เป็นสัญลักษณ์แห่งความยุติธรรมและความเมตตาของพระยะโฮวาห์ ดังนั้นการเรียกร้องให้ประชาชนสำนึกบาป และตั้งมั่นอยู่ในศรัทธาในพระยะโฮวาห์เจ้าเป็นสำคัญ

3. ฮาจิโอกราฟา (Hagiographa) พันธะสัญญาเดิมส่วนนี้เป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งไม่อาจจัดอยู่ในจำพวกที่กล่าวถึงแล้ว มีดังนี้คือ เพลงสดุดี สุภาษิต โยบ หนังสือสามเล่มนี้ถือเป็นวรรณคดีหลักของพันธะสัญญาเดิมมีความไพเราะในเชิงกวีสูง

ในเพลงสดุดี มีบทกวีและบทสวดรวบรวมจากประวัติศาสตร์ของอิสราเอลใช้ในการทำพิธีบวงสรวงที่มหาวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ถือกันว่ากษัตริย์ดาวิดทรงเป็นพระองค์แรกที่ได้รวบรวมเพลงสดุดีเข้าไว้เป็นปึกแผ่น

ส่วนใน สุภาษิต นั้น เป็นส่วนหนึ่งของการรวบรวมคำพูด คำสอนของผู้รู้ทั้งหลายของอิสราเอลรวมทั้งสุภาษิตของชนชาติอื่นอีกด้วย สุภาษิต มีลักษณะแตกต่างจากส่วนอื่น ๆ ของพันธะสัญญาเดิมหลายประการ แต่ที่สำคัญ คือ สุภาษิต มิได้กล่าวถึงความเป็นมาและความหวังในอนาคตของชนชาวอิสราเอล ส่วนมากมักกล่าวถึงเฉพาะชีวิตความเป็นอยู่โดยทั่วไปเท่านั้น

โยบ เป็นวรรณคดีที่กล่าวถึงคนดีที่ตกอยู่ในความลำบากนานาประการ ในที่สุดพระยะโฮวาห์ทรงแสดงให้เห็นปรากฏว่าการเข้าถึงพระเจ้านั้นเป็นเรื่องลึกลับ และหนทางรอดคือความศรัทธาในพระองค์เป็นสำคัญ

ส่วนที่สองของ Hagiographa เรียกว่า Megilloth รวมเอาคัมภีร์ส่วนต่าง ๆ ดังนี้ เพลงซาโลมอน นางรูธ เพลงคร่ำครวญ ปัญญาจารย์ และ เอสเธอร์ เพลงซาโลมอน เป็นบทกวีที่พรรณนาถึงความรักของมนุษย์ แต่เมื่อรวมเข้าไปอยู่ในพันธะสัญญาเดิมจึงมักได้รับการตีความออกไปในรูปของความรักที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้กับชนชาวอิสราเอล นางรูธ เป็นเรื่องราวของหญิงชาวโอบีที่แต่งงานกับชาวอียู และเป็นบรรพบุรุษของกษัตริย์ดาวิด เพลงคร่ำครวญ เป็นเรื่องราวตอนที่ชาวอียูสูญเสียกรุงเยรูซาเล็ม ชาวอียูพากันคร่ำครวญเรียกร้องความเมตตาจากพระเจ้า ปัญญาจารย์ มีลักษณะคล้ายโยบ กล่าวถึงความมนุษย์ที่ตั้งมั่นอยู่ในความประพฤติปฏิบัติชอบเท่านั้น ยังไม่เป็นการเพียงพอ (ต้องมีศรัทธายึดมั่นในพระเจ้าด้วย) เอสเธอร์

กล่าวถึงประวัติของพระเจ้า อหะสุรัส และ พระนางเอสเธอร์ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของพิธีปฐมนิเทศของชาวยิว

ส่วนที่สามของ Hagiographa รวมหนังสือ 4 เล่ม ดังนี้ ดาเนียล เอสรา เนหะมีย์ และ พงศาวดาร ดาเนียล พรรณนาถึงงานของดาเนียล และการที่พระเจ้าได้ทรงเข้ามามีส่วนร่วมช่วยเหลือนอกจากนั้นยังได้กล่าวถึงประวัติศาสตร์ของมนุษย์ว่าอยู่ใต้การควบคุมดูแลของพระเจ้า ใน พงศาวดาร ทั้งฉบับที่ 1 และที่ 2 เป็นการเล่าเข้าสู่ประวัติของชนชาติอิสราเอล ฉบับที่ 1 เล่าถึงชีวประวัติของกษัตริย์ดาวิด ฉบับที่ 2 เล่าถึงกษัตริย์โซโลมอน จนถึงสมัยของ เซเดคีย เอสรา กล่าวถึงตอนที่ชาวยิวกลับมาบูรณะปฏิสังขรณ์มหาวิหารหลังจากตกเป็นเชลยของพวกบาบิโลเนียน เนหะมีย์ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเอสรา กล่าวถึงการสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งใช้เป็นศาสนสถานในการทำสมาธิระลึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

พันธสัญญาใหม่

ในขณะที่พันธสัญญาเดิมเป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์ไบเบิลซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั้งในหมู่ชนชาวยิวและชาวคริสต์ พันธสัญญาใหม่กลับเป็นที่ยอมรับกันในหมู่ชนชาวคริสต์เท่านั้น พันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยเอกสาร 5 ประเภท คือ พระวรสาร 4 ฉบับ ประวัติของการเผยแผ่ธรรมของสาวก 1 ฉบับ จดหมายของสาวก 21 ฉบับ และวิวรณ์ 1 ฉบับ รวม 27 ฉบับ

เมื่อเปรียบเทียบกับพันธสัญญาเดิมแล้ว พันธสัญญาใหม่สั้นมาก มีความยาวเท่ากับเพลงสดุดี ร่วมกับ ศาสดาพยากรณ์ใหญ่ เท่านั้นเอง แต่พันธสัญญาใหม่นี้เจริญควบคู่ไปกับการเผยแผ่ศาสนาคริสต์ จึงก่อให้เกิดอิทธิพลอย่างกว้างขวาง มีผู้อ่านและผู้เขียนถึงพันธสัญญาใหม่มากกว่าพันธสัญญาเดิมมากมายเท่านี้

พันธสัญญาใหม่มีลักษณะเป็นหนังสือย่อย ๆ หลายเล่มรวมเข้าไว้ด้วยกัน พระวรสาร 4 เล่ม (Gospels) 4 เล่ม กล่าวถึงชีวิตและคำสอนของพระเยซูคริสต์ กิจการของอัครทูต เป็นเรื่องราวของสังคมชาวคริสต์ตั้งแต่พระเยซูถูกตรึงกางเขนจนจบเรื่องราวการเผยแผ่ของนักบุญเปาโล

จดหมายเหตุ เป็นที่รวบรวมจดหมายของผู้นำโบสถ์ต่าง ๆ ในสมัยแรกเริ่มมีนักบุญเปาโลเป็นผู้นำที่สำคัญ วิวรณ์ เป็นส่วนเดียวในพันธสัญญาใหม่ที่กล่าวถึงอนาคตในลักษณะการทำนาย

พันธสัญญาใหม่ได้เขียนขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในทางประวัติศาสตร์ แต่ต้องการแสดงหลักฐานแห่งความศรัทธาในการกระทำของพระเจ้าดังปรากฏในเหตุการณ์ต่าง ๆ เท่านั้น ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ตามที่ปรากฏในพันธสัญญาใหม่นั้นมีอยู่น้อยมากหากจะเทียบกับ

พันธะสัญญาเดิม ประวัติความเป็นมาของโบสถ์คริสต์ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 1 นั้น ต้องอาศัยการอ้างอิงที่ปรากฏอยู่ในกิจการของอัครทูตประกอบกับจดหมายเหตุ

1. พระวรสารสั้น (Gospels) พระวรสารสั้นมีความสำคัญต่อชาวคริสต์เช่นเดียวกับเททานุกที่มีความสำคัญต่อชาวยิว พระวรสารสั้นเป็นหลักฐานแห่งศรัทธาที่ปรากฏในเหตุการณ์ต่าง ๆ อันผูกมัดชาวคริสต์เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระวรสารสั้นกล่าวถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสมัยพระเยซู พระวรสารสั้นเป็นส่วนหนึ่งที่นักวิจารณ์วรรณคดีให้ความสนใจในการศึกษาเป็นพิเศษกว่าส่วนอื่นของคัมภีร์

พระวรสารสั้นมี 4 เล่ม 3 เล่มแรกมีความคล้ายคลึงกันในเนื้อหา แต่แตกต่างกันในวิธีการและมีจุดประสงค์ในการเขียนที่แตกต่างกันออกไป ส่วนพระวรสารสั้นเล่มที่ 4 มีลักษณะเป็นตัวของตัวเองผิดแปลกไปจาก 3 เล่มแรก แต่เมื่อพิจารณาร่วมกันแล้ว พระวรสารสั้นทั้ง 4 เล่มถือได้ว่าเป็นพื้นฐานของพันธะสัญญาใหม่

พระวรสารสั้นฉบับของมัทธิวหรือมัทธิาย (Matthew) เริ่มต้นจากเรื่องราวบรรพบุรุษของพระเยซูแล้วเล่าถึงกำเนิดและปฐมวัยของพระเยซู กล่าวถึงงานประกาศพระศาสนาของพระเยซูว่าเริ่มจากการได้รับพิธีศีลจุ่มและการถูกมารร้ายหลอกล่อในป่า ต่อจากนั้นได้บันทึกคำสอนบนภูเขาไว้นับได้ว่าสมบูรณ์ที่สุด จากนั้นได้กล่าวถึงปาฏิหาริย์และการส่งอัครทูตทั้ง 12 คน ออกเผยแผ่พระวจนะ กล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างพระเยซูและผู้ที่ขัดขวาง พระวรสารสั้นฉบับนี้ได้อ้างถึงพันธะสัญญาเดิมโดยตลอดเป็นเหตุให้อาจารย์หลายท่านสรุปว่า ตั้งใจเขียนขึ้นเพื่อให้ชาวยิวหันมานับถือคริสต์อ่าน

พระวรสารสั้นฉบับของมาระโก (Mark) เป็นฉบับที่สั้นที่สุดและเชื่อกันว่าเก่าแก่ที่สุดในบรรดาพระวรสารสั้นทั้ง 4 เล่ม ไม่มีการกล่าวถึงบรรพบุรุษของพระเยซูแต่เริ่มเรื่องตั้งแต่ตอนที่พระเยซูประกาศพระวจนะของพระเจ้า หลังจากที่ได้รับพิธีศีลจุ่ม (บัพติศมา) จากจอห์นผู้ให้ศีลในบทรต้น ๆ กล่าวถึงปาฏิหาริย์ที่พระเยซูแสดงให้ปรากฏในการเลี้ยงผู้คน รักษาโรค และ อำนวยเหนือธรรมชาติ เช่นเดียวกับมัทธิว ในบทกลางเรื่องมาระโก เล่าเรื่องที่จะนำไปสู่การถูกตรึงในบทสุดท้ายกล่าวถึงพระเยซูถูกจับถูกตรึงจนกระทั่งสามารถฟื้นคืนชีพได้อีก ในขณะที่มัทธิวเน้นว่าพระเยซูเป็นไปตามคำทำนายดังที่ปรากฏในพันธะสัญญาเดิม มาระโกไม่ได้เน้นในประเด็นนั้นมากนัก แต่กลับแสดงให้เห็นว่างานของพระเยซูคริสต์เป็นงานที่ยิ่งใหญ่เพียงไร

พระวรสารสั้นฉบับลูกา (Luke) ในฉบับนี้มีเนื้อหาหลายตอนที่แตกต่างไปจาก 2 ฉบับแรก เริ่มเรื่องตั้งแต่พระประสูติกาล และปฐมวัยของพระเยซู กล่าวถึงการรับพิธีศีลจุ่ม ถูกมารร้ายหลอกล่อจนกระทั่งเริ่มงานประกาศพระวจนะของพระเจ้า กล่าวถึงการออกเดินทางของพระเยซูไปสู่เมืองชะมาเรีย จูเดีย และ เปเรีย รายละเอียดหลายตอนไม่เหมือนกับฉบับอื่น โดย

เฉพาะเรื่องราวหลังจากที่พระเยซูฟื้นคืนชีพแล้วนั้น ลูกาให้รายละเอียดมากกว่าฉบับอื่น ๆ ดูเหมือนว่า ผู้เขียนตั้งใจเขียนให้ชนชาวคริสต์ที่มีได้เป็นยิวแต่เดิมอ่าน

พระวรสาส์นฉบับของยอห์น (John) มีเนื้อหาที่เหมือนกับพระวรสาส์นฉบับอื่น ๆ เพียงเล็กน้อย เริ่มต้นด้วยประโยคที่แปลก พระวรสาส์นฉบับนี้เล่าถึงชีวิตของพระเยซูตอนเป็นผู้ใหญ่ โดยกล่าวถึงงานพิธีของยิวประกอบทำให้เชื่อกันว่า พระเยซูประกาศพระวจนะอยู่ประมาณ 3 ปี เรื่องราวเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพดังปรากฏอยู่ในพระวรสาส์นฉบับนี้ ก็มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวเช่นกัน ผู้ศึกษาค้นคว้าพระวรสาส์นฉบับนี้ยังมีอาจหาข้อยุติได้ว่าพระวรสาส์นฉบับนี้ตั้งใจให้เรื่องราวทางประวัติศาสตร์จริง หรือเป็นเพียงสัญลักษณ์ แต่ก็เห็นพ้องกันว่าพระวรสาส์นฉบับนี้ผิดแตกต่างไปจากพระวรสาส์นฉบับอื่น และในการศึกษาจำเป็นต้องตระหนักในลักษณะเด่นนี้

2. กิจการของอัครทูต (Acts) มีเนื้อหาต่อจากพระวรสาส์นฉบับของลูกา เป็นเรื่องราวที่เชื่อมโยงระหว่างพระวรสาส์นกับจดหมายเหตุ ในตอนแรกบุคคลสำคัญของเรื่อง คือ นักบุญปีเตอร์ ซึ่งเป็นตัวแทนของโบสถ์แห่งชาวคริสต์และเป็นผู้นำในบรรดาอัครทูตทั้ง 12 คน งานสอนและการตายของนักบุญสตีเฟน แล้วจึงเข้าสู่จุดศูนย์กลางของเรื่อง นั่นคืองานประกาศพระศาสนาของนักบุญเปาโลต่อชนชาติที่ไม่ใช่ยิว นักบุญเปาโลได้ประกาศพระศาสนาไปในดินแดนกว้างขวาง รวมเอเชียไมเนอร์และบางส่วนของทวีปยุโรป กิจการของอัครทูต ปูพื้นฐานทางประวัติศาสตร์ให้กับการศึกษาจดหมายเหตุ

3. จดหมายเหตุ (Epistles) จดหมายเหล่านี้ได้ว่าเป็นส่วนใหญ่ของคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ มีด้วยกันทั้งหมดถึง 21 ฉบับ ส่วนมากเป็นจดหมายที่เขียนเฉพาะเจาะจงสำหรับโบสถ์แห่งใดแห่งหนึ่ง แต่บางครั้งก็เป็นจดหมายที่มีจุดประสงค์ให้เวียนกันอ่านทั่ว ๆ ไป มากกว่าครั้งถือกันว่าเป็นจดหมายที่เขียนโดยนักบุญเปาโล แต่นักวิจารณ์หลายท่านก็ยังตั้งข้อสงสัยในจดหมายบางฉบับอยู่

จดหมายถึงชาวโรมัน นับเป็นจดหมายที่รวบรวมคำสอนของเปาโลไว้ได้สมบูรณ์กว่าฉบับอื่น ๆ มีการกล่าวถึงบาปของมนุษย์ และหลักแห่งความยุติธรรมดังปรากฏในศรัทธาของอับราฮัม จากนั้นเปาโลได้อธิบายถึงชีวิตใหม่ที่ตนได้รับมาจากศรัทธา จากตอนนี้เปาโลหวนระลึกถึงความลึกลับของชาวอิสราเอลและการที่ได้รับเลือกสรรเป็นกลุ่มชนของพระเจ้า ในส่วนที่สองของจดหมายได้กล่าวถึงบุคคลและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องในขณะนั้น

จดหมายทั้ง 21 ฉบับ มีรายชื่อดังต่อไปนี้ คือ

โรม

โครีนธ์ฉบับที่ 1-2

กาลาเทีย

เอเฟซัส

ฟิลิปปี

โคโลสี

เอสะโลนิกา ฉบับที่ 1-2

ทิโมธี ฉบับที่ 1-2

ทิตัส

ฟีเลโมน

ฮีบรู

ยากอบ

เปโตร ฉบับที่ 1-2

ยอห์น ฉบับที่ 1-2

ยูดา

4. วิวรรณ (Revelation) ส่วนสุดท้ายของคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นวิวรรณของนักบุญยอห์น รวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับภาพที่ปรากฏแก่ผู้เขียน นั่นคือชัยชนะที่ชาวคริสต์จะได้รับในที่สุด ด้วยอำนาจจากพระเยซูคริสต์ แต่ชัยชนะนั้นต้องผ่านความขัดแย้งอย่างรุนแรงเสียก่อน วิวรรณนี้นักบุญยอห์นเขียนขึ้นแล้วส่งไปตามโบสถ์ของชาวคริสต์ในเมืองต่าง ๆ ซึ่งกำลังถูกฝ่ายตรงข้ามประหัตประหาร อาจนับได้ว่าเป็นการเสริมสร้างกำลังใจและให้ความหวังแก่บรรดาชาวคริสต์ที่ออกไปปฏิบัติงานของศาสนาอยู่ตามเมืองต่าง ๆ นั้นเอง

พระเจ้ากับการสร้างโลก

ตำนานเกี่ยวกับการสร้างโลกในคัมภีร์ไบเบิลนั้นมีอยู่ด้วยกัน 2 ตำนาน ตำนานแรกเป็นตำนานที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ฉบับแรกของศาสนายูดาห์ เมื่อประมาณก่อนคริสตศักราช 950 คัมภีร์นี้ได้ชื่อว่า เอกสารเจ (J-Document)¹² ซึ่งเป็นการเรียกตามพระนามของพระเจ้าของตนเองว่า "ยาเวห์" ซึ่งในภาษาตะวันตกขึ้นต้นด้วยตัวอักษร "เจ" เอกสารเจจะจัดกระจายอยู่ในพันธสัญญาเดิม 5 คัมภีร์แรก กล่าวถึงเรื่องของการสร้างโลกวันเดียว ตำนานธรรมเรื่องโนอาห์

¹² นอกจากเอกสารเจแล้ว ก็ยังมีเอกสารอี (เรียบเรียงราวก่อนคริสตศักราช 750) เอกสารดี (เรียบเรียงก่อนคริสตศักราช 622) และเอกสารพี (เรียบเรียงก่อนคริสตศักราช 550) เอกสารอีเป็นการเติมรายละเอียดให้กับเอกสารเจ เอกสารดีกำหนดกฎเกณฑ์ที่ชาวอิสราเอลต้องปฏิบัติเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้า เอกสารพีเล่าตำนานธรรมเสียใหม่ให้เป็นระเบียบ เอกสารทั้ง 4 ฉบับ แทรกสลับกันอยู่ในคัมภีร์พันธสัญญาเดิม 5 เล่มแรก เพราะมีผู้นำเอกสารทั้ง 4 มารวมกันในราว ก่อนคริสตศักราช 400 และคงสภาพเช่นนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ ใน กริติ บุญเจือ . หัวใจของศาสนาคริสต์ (คาทอลิก) , อ่างแล้ว , หน้า18-19

ตำนานธรรมเรื่องอับราฮัม ตำนานธรรมเรื่องหอบาเบิ้ล ตำนานธรรมเรื่องอิสอัค ตำนานธรรมเรื่องยาโคบ ตำนานธรรมเรื่องโยเซฟ ซึ่งได้เป็นอุปราชอียิปต์เป็นเหตุให้ชาวฮีบรูไปตั้งหลักแหล่งในอียิปต์ ตำนานธรรมเรื่องโมเสส ผู้นำชาวฮีบรูออกจากอียิปต์ไปตั้งหลักแหล่งในดินแดนปาเลสตินา ตำนานธรรมเหล่านี้เชื่อได้ว่า ผู้เรียบเรียงเก็บมาจากคำบอกเล่าของผู้รู้ในสมัยของตน ซึ่งได้รับฟังต่อ ๆ กันมาไม่อาจจะทราบได้ว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อใดและอย่างไร แต่ก็สันนิษฐานกันว่าจะต้องเริ่มต้นอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราวค่อนข้างแน่นอนในสมัยที่โมเสสประกาศความเป็นชนชาติอิสราเอล ณ. เชิงเซาซีนาย ตำนานของต่างชาติทั้งก่อนและหลังโมเสสคงเข้ามามีอิทธิพลแทรกอยู่ไม่น้อย ซึ่งตำนานธรรมเรื่องการสร้างโลกภายในวันเดียวในเอกสารเจนนัน ปรากฏอยู่ในปฐมกาลบทที่ 2 ข้อ 4-24¹³

สำนวนในตำนานธรรมเรื่องการสร้างโลกในวันเดียวของเอกสารเจนนัน มีใจความโดยย่อว่าในวันที่พระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้าของโลกนั้นยังไม่มีสิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นบนแผ่นดิน ยังไม่มีการทำให้ฝนตกลงบนแผ่นดิน และยังไม่มีการสร้างมนุษย์ขึ้นทำไร้ไถนา มีแต่น้ำที่พุ่งขึ้นมาจากดิน ต่อมาพระยาห์เวห์จึงได้ปั้นมนุษย์ (Adam) ด้วยดินเหนียว (Adama) จากเนื้อของดินของดินเหนียว และได้ให้มนุษย์อาศัยอยู่ในสวนเอเดนที่ทรงเนรมิตไว้ พระยาห์เวห์ทรงเอามนุษย์ไว้ในสวนเอเดนเพื่อเพาะปลูกและบำรุงรักษาอุทยานนั้น ต่อมาพระยาห์เวห์ก็ได้สร้างสรรพสัตว์รวมถึงผู้หญิงไว้เป็นเพื่อนของอาดัม ต่อมาอาดัมและอีวาเพื่อนหญิงของเขาได้ฝ่าฝืนคำสั่งของพระยาห์เวห์ จึงต้องตกกระทำลำบากต้องออกมาเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์เพื่อดำรงชีพตนเอง และได้กลายเป็นมนุษย์คู่แรกของโลกตามตำนานเจ

อีกตำนานหนึ่งของการสร้างโลกถูกบันทึกอยู่ในเอกสารพี ซึ่งเป็นตำนานธรรมที่ได้นำเอาตำนานธรรมเดิมมาเล่าใหม่ให้เป็นระเบียบ สำนวนการสร้างโลกในตำนานพีนั้นใช้เวลา 6 วัน มีใจความโดยย่อว่า ในปฐมกาลพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน และได้เนรมิตให้มีความสว่างเกิดขึ้น ทรงเรียกเวลากลางวันและเรียกเวลามืดว่ากลางวัน ครั้นถึงเวลาเย็นแล้วก็รุ่งเช้า ซึ่งนับเป็นวันแรกของภาระกิจในการสร้างโลกของพระเจ้า ต่อมาทรงเนรมิตให้มีครอบฟ้ากั้นน้ำ เพื่อต้องการที่จะแยกน้ำออกจากฟ้า ครั้นถึงเวลาเย็นแล้วก็รุ่งเช้า นับเป็นวันที่สอง ทรงเนรมิตให้น้ำไปรวมตัวกันและปรากฏที่แห้งขึ้นมา พระเจ้าทรงเนรมิตพืชให้เกิดขึ้นบนแผ่นดินนั้น ครั้นถึงเวลาเย็นแล้วก็รุ่งเช้า นับเป็นวันที่สาม

พระเจ้าทรงเนรมิตให้มีโคมไฟขนาดใหญ่ไว้สองดวง ดวงใหญ่ให้ความสว่างในช่วงเวลากลางวัน ส่วนดวงที่ใหญ่น้อยกว่าให้ความสว่างในช่วงเวลากลางคืน ครั้นถึงเวลาเย็นแล้วก็รุ่งเช้า นับเป็นวันที่สี่ ทรงเนรมิตให้เกิดสิ่งมีชีวิตในน้ำและเกิดนกขึ้นบนท้องฟ้า ครั้นถึง

¹³ อ้างแล้ว . หน้า 8

เวลาเย็นแล้วก็รุ่งเช้า นับเป็นวันที่ห้า ทรงเนรมิตให้เกิดสัตว์ต่าง ๆ บนแผ่นดินขึ้น และทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อเป็นผู้ปกครองเหล่าปลาในน้ำ เหล่านกในอากาศ เหล่าสัตว์บนแผ่นดิน ครั้นถึงเวลาเย็นก็รุ่งเช้า นับเป็นวันที่หก เมื่อได้สร้างสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นด้วยความสำเร็จจุล่งไปด้วยดีแล้ว วันที่เจ็ดพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ตั้งให้วันที่เจ็ดเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นวันที่หยุดจากการงานทั้งปวงแห่งการสร้างสรรค์ของพระองค์

ในคัมภีร์ไบเบิลกล่าวว่า "พระเจ้าทรงสร้างสวรรค์และโลกมนุษย์" (เยเนซิส 1:1)¹⁴ แต่น้อยคนนักที่จะได้รู้ว่าการสร้างของพระองค์นั้นมีแผนการไว้ล่วงหน้า เพราะก่อนที่โลกจะเกิดขึ้นนั้น พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณได้เตรียมการที่จะให้มีโลก พระอาทิตย์ พระจันทร์ ดวงดาวต่าง ๆ ดาวหางและดาวตก เมื่อทุกอย่างดำเนินไปตามแผนการที่พระองค์ทรงได้เตรียมไว้ การสร้างก็ดำเนินไปเป็นระยะเวลา 6 วัน ทรงสร้างสัตว์ทุกชนิดในป่าและทำที่สุดพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ซึ่งถือว่าเป็นผลงานชิ้นเอกของพระองค์

ถ้าได้เปรียบเทียบภาพพจน์ของตำนานการสร้างโลก 2 จำนวน ก็จะได้เห็นว่าจำนวนการสร้างโลกจำนวนหลัง (6 วัน) มีถิ่นกำเนิดอยู่ที่เมโสโปเตเมียในต้นฤดูใบไม้ผลิ เพราะที่นั่นน้ำท่วมในฤดูหนาว พอสิ้นฤดูหนาวแล้วแผ่นดินก็ค่อย ๆ โผล่ขึ้นมา อุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพรรณชาติ ไม้ล้มลุกเริ่มเจริญงอกงาม ไม้ใหญ่เริ่มผลิดอก นกเริ่มอพยพลงมาจากภูเขาสูงเสียงเจื้อยแจ้วกู่กันตามประสานกชนิดต่าง ๆ สัตว์ต่าง ๆ ออกจากที่ซ่อนร้องหาคู่ด้วยศัพท์สำเนียงที่เร้าอารมณ์ ธรรมชาติเต็มไปด้วยชีวิตชีวา จึงเชื่อได้ว่าผู้นิพนธ์จำนวนนี้คงจะได้เนื้อหามาจากเมโสโปเตเมียขณะเป็นเชลยอยู่ที่กรุงบาบิโลน แต่เนื่องจากเป็นพระและสาละวนกันเรื่องเหตุผลมากเกินไป ภาพพจน์ที่เกิดขึ้นมาจึงไม่ค่อยชีวิตชีวาเท่าที่ควร ส่วนจำนวนแรก (1 วัน) มีเวทีอยู่ที่ปาเลสไตน์นั่นเอง ในต้นฤดูฝนหลังจากที่แผ่นดินร้อนผ่าวแห้งแล้งมาตลอดฤดูร้อนเข้าวันใดเห็นหมอกที่บดบังขึ้นจากภูเขา ทุกคนก็จะขึ้นบานเพราะฝนจะตกและความร้อนจะลดลง ทุกชีวิตมีชีวิตชีวาขึ้นพร้อมกันในวันเดียว เหตุการณ์จึงสับสนมากกว่าในเมโสโปเตเมีย แต่ก็แสดงถึงชีวิตที่เข้มข้นมากกว่า ผู้คนไฝฝอยอยากจะอยู่ในอุทยานที่ชีวิตสงบราบรื่นและมีกลไกให้ความสะดวกสบาย ความหวังจึงอยู่ที่เจ้าของอุทยานผู้มีพระทัยเมตตา ผู้รวบรวมลมัยหลังคงรู้สึกเสียดายเอกสารฉบับที่สอง จึงเอามาแทรกไว้หลังตำนานการสร้างโลกของตน ทั้ง ๆ ที่เป็นการเล่าคนละแบบ เนื้อหาไม่ลงรอยกันแต่ผู้รวบรวมก็พยายามที่จะปรับความเข้าใจของผู้ฟังโดยให้รู้สึกว่าเป็นการสร้างของพระเจ้าองค์เดียวกันนั่นเอง โดยการเพิ่มพระนามของพระเจ้าในจำนวนแรกที่มีอยู่เพียง "พระเจ้า" (Jahweh) เป็น "พระเจ้าเป็นเจ้า" (Jahweh-Elohim)

¹⁴ Dean L. Cosset, A Journey Through The Bible. Forth Edition. (Illinois. Emmaus Bible School, 1978), P.2 ใน สัจจตรา (ออนไลน์) ธรณีน , ศาสนาเปรียบเทียบ , อ้างแล้ว , หน้า 232

เพื่อให้เห็นว่า “พระเจ้า” และ “พระผู้เป็นเจ้า” ก็คือผู้สร้างองค์เดียวกันนั่นเอง โดยที่การเล่าเป็น 2 แบบก็เป็นการเสริมซึ่งกันและกัน¹⁵

มนุษย์

การสร้างมนุษย์นั้น พระเจ้าได้สร้างมนุษย์โดยวิธีการที่พิเศษกว่าการสร้างสิ่งอื่น ๆ พระเจ้าได้ทรงนำดินมาปั้นเป็นร่างกายของมนุษย์ดินตามจินตนาการของพระองค์ เมื่อสร้างร่างกายแล้วจึงได้เป่าลมปราณ¹⁶ เข้าที่ร่างของมนุษย์ดินนั้นเพื่อให้เกิดชีวิตขึ้น มนุษย์ดินตนแรกจึงได้รับชีวิตจากพระเจ้า มนุษย์จึงประเสริฐกว่าสิ่งที่สร้างขึ้นทั้งหมด หากจะเปรียบกับวรรณะคดียุคของชาวบาบิโลเนียก็จะพบว่า พระเจ้าของชาวบาบิโลเนียทรงสร้างมนุษย์จากโลหิตของเทพ¹⁷ แต่การที่มนุษย์ได้รับ “ลมปราณ” จากพระเจ้านั้นไม่ได้หมายความว่ามนุษย์ประกอบไปด้วยกายและจิตดังที่ถือกันในเวลาต่อมาตามอิทธิพลของปรัชญากรีก ชาวอิสราเอลถือว่ามนุษย์เป็น “หนึ่ง” ไม่ได้แยกส่วนต่าง ๆ ออกจากกันประหนึ่งเป็น “ชิ้นส่วน” ที่ประกอบกันขึ้นเป็นคน หากแต่เป็น “องค์รวม” โดยแต่ละส่วนอาจจะมีลักษณะที่แตกต่างกันไป แต่จะมีชีวิตก็ต่อเมื่อรวมเข้ากับส่วนอื่น ๆ เท่านั้น ลมปราณจึงไม่ได้หมายถึงแต่เพียง “ชีวิต” ที่เป็นนามธรรม แต่หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึก ความสุข ความทุกข์ ความยินดี ความโศกเศร้า ความสิ้นหวัง หรือกำลังใจ นอกจากนั้นยังหมายถึงความคิดและวิถีชีวิตทั้งหมดรวมทั้งเป็นที่มาของกำลังใจ นอกจากนั้นยังหมายถึงความคิดและวิถีชีวิตทั้งหมดรวมทั้งเป็นที่มาของความหมายชีวิต ความเชื่อมั่นและการตัดสินใจต่าง ๆ ส่วน “กาย” นั้นเป็นส่วนที่ปรากฏให้เห็นได้ และอาจจะมองว่าเป็นส่วนที่โน้มเอียงไปในทางบาป โดยเฉพาะในพันธสัญญาใหม่ เป็นส่วนที่แสดงให้เห็นถึงขีดจำกัด ความอ่อนแอ อันปรากฏในความเจ็บป่วย และความทุกข์ทรมานต่าง ๆ และในที่สุดก็ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของบาป เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับจิตใจความคิดของเซนต์ปอล ที่ได้บอกว่าการกระทำผิดของมนุษย์มีความบาป (รม. 4/1 ; 8/3-5) มีความอ่อนแอ รอคการไถ่กู้ของพระคริสต์

¹⁵ กริติ บุญเจือ , หัวใจของศาสนาคริสต์ (คาทอลิก) , อ่างแล้ว , หน้า 23

¹⁶ ลมปราณตามความหมายของชาวอิสราเอลนั้นเป็นเครื่องหมายของ “ชีวิต” เป็นพระจิตของพระเจ้าเหมือนกัน ใน เสรี พงศ์พิศ , ศาสนาคริสต์ , โรงพิมพ์เอ็ดดิสัน : กรุงเทพฯ , 2529 , หน้า 171

¹⁷ ตำนานการสร้างมนุษย์ของชาวบาบิโลเนียมีอยู่ว่า เทพนิมตุผู้ได้รับมอบหมายให้สร้างมนุษย์กล่าวว่า “ขอดินเหนียวสักหน่อยแล้วจะสร้างให้” เทพเอ็นคิกกล่าวว่า “เราจงฆ่าเทพสักองค์หนึ่ง เพื่อให้เทพทั้งหลายได้ชำระร่างกายและให้เทพนิมตุเอาดินเหนียวคลุก ทั้งเทพทั้งมนุษย์ให้มีดินเหนียวเป็นร่าง” เทพของบาบิโลเนียจึงมีความรู้สึกนึกคิดอย่างมนุษย์ และมนุษย์ก็ไฝฝืนจะเป็นเทพ ใน กริติ บุญเจือ , หัวใจของศาสนาคริสต์ (คาทอลิก) , อ่างแล้ว , หน้า 13

ผู้ทรงทำให้มนุษย์ไม่เป็นทาสของเนื้อหนังอีกต่อไป ให้อยู่ในพระจิตของพระเจ้า เป็นบุตรของพระองค์

ดังนั้นมนุษย์จึงประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ร่างกาย (Body) จิต (Soul) และวิญญาณ (Spirit) ร่างกาย คือ ส่วนที่เป็นวัตถุหรือสสาร เป็นส่วนที่สามารถมองเห็นได้ จับต้องได้ และรับรู้ทางประสาทสัมผัสได้ เมื่อร่างกายตายลงวัตถุต่าง ๆ ที่ประกอบเป็นร่างกายจะแยกตัวออกจากกัน จิต คือ ส่วนที่ตั้งแห่งอารมณ์ เช่น รัก โกรธ เกลียด อิจฉา ริษยา อาฆาต สุข ทุกข์ ดีใจ เสียใจ เมื่อร่างกายตายวิญญาณก็จะกลับไปหาพระเจ้ารอวันพิพากษา

มนุษย์คนแรกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเป็นผู้ชาย ทรงเรียกชื่อว่าอาดัม (Adam) ต่อมาทรงนำซึ่งโครงซี่หนึ่งของอาดัมมาสร้างมนุษย์ผู้หญิง คือ อีฟ (Eve) ให้อีฟเป็นภรรยาของอาดัม เพื่อจะได้เกิดลูกหลานอันเป็นเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ขึ้น ทรงให้อาดัมและอีฟมีชีวิตอยู่ในสวนเอเดนซึ่งอุดมไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร โปรดให้มนุษย์ที่เนรมิตขึ้นมานั้นมีหน้าที่ดูแลสวนของพระเจ้า อาดัมและอีฟจึงเป็นมนุษย์คู่แรกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นจากสภาพที่สมบูรณ์ตามจินตนาการของพระองค์ อาดัมและอีฟจึงมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าและมีชีวิตที่นิรันดรเหมือนพระเจ้า ต่อมาอาดัมและอีฟฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า คือ ได้กินผลไม้จากผลได้ต้องห้ามในสวนเอเดนที่พระเจ้าทรงห้ามไว้ตามคำแนะนำของงูที่ได้เข้ามาในสวนของพระเจ้า และได้ลวงล่อให้อีฟฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า เมื่ออาดัมและอีฟได้กินผลไม้ต้องห้ามแล้วก็ได้ทำให้อาดัมและอีฟ "รู้ดีและรู้ชั่ว" พระเจ้าจึงพิโรธทรงขับคู่สามีและภรรยาคู่นี้ออกจากสวนเอเดน และทรงตัดสัมพันธภาพที่มีต่อพระองค์อันทำให้เกิดผลร้ายต่ออาดัมและอีฟ คือ ไม่สามารถมีชีวิตที่เป็นนิรันดรได้ และจะต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยความยากลำบาก ต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติ และต้องตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา ซึ่งผลของการกระทำความผิดนี้ยังตกทอดไปสู่ลูกหลานอีกด้วย นี่คือนิบาปแรกที่พ่อแม่เดิมของมนุษย์ชาติได้กระทำ หรือที่เรียกว่าบาปกำเนิด (Original Sin)¹⁸ ในจักรวาลที่พระเจ้าได้สร้างไว้เป็นอย่างดีแล้ว และความชั่วดังกล่าวก็เกิดจาก "สตรี" สรุปได้ว่าเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องของการอธิบายเรื่อง "มนุษย์ขบถฟ้า"¹⁹ คนเฝ้าสวนของพระเจ้าจึงต้องตกกระทำลำบากต้องออกจากสวนของพระเจ้า และออกมาหากินเองบนแผ่นดินต้องพบกับความทุกข์ยากลำบากไปตลอดชีวิต (ปฐมกาล. 3:17)

¹⁸ เสรี พงศ์พิศ . ศาสนาคริสต์ . อ่างแล้ว . หน้า 174

¹⁹ ไมเคิล ไรท์ . ตะวันตกวิกฤต คริสต์ศาสนา . สำนักพิมพ์มติชน . กรุงเทพฯ . 2542 . หน้า 28

นางรูธ

พระธรรมบทนางรูธเป็นพระธรรมบทในภาคพันธสัญญาเดิม เป็นพระธรรมบทเล่มที่ 8 เป็นเรื่องราวของนางรูธที่ได้คิเลียบุตรชายของนางโอมีเป็นสามี แต่ต่อมามาคิเลียได้เสียชีวิตลง ทิ้งให้นางรูธเป็นหม้ายอยู่กับนางนาโอมีและนางโอรปาห์พี่สะใภ้ของนางรูธ เดิมนางรูธนั้นเป็นคนโมอับ แต่เมื่อสามีของนางรูธและนางโอรปาห์เสียชีวิตลง นางรูธจึงได้เดินทางออกจากแผ่นดินโมอับไปยังยูดาห์พร้อมกับแม่ยายและพี่สะใภ้ แต่นางนาโอมีก็ได้กล่าวว่า “ไปเถิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาต่อเจ้าทั้งสองดังที่พระเจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อแม่ ขอให้พระเจ้าทรงโปรดให้เจ้ามีเหย้ามีเรือน ขอให้ต่างเข้าไปอยู่ในเรือนของสามี” (นางรูธ 1:8-9) แต่ปรากฏว่านางรูธก็ไม่ยอมจากแม่ยายของตนเองไป ส่วนนางโอรปาห์พี่สะใภ้ของนางรูธได้แยกทางกลับไปบ้านมารดาของตนเอง นางนาโอมีก็ได้บอกนางรูธอีกครั้งให้กลับไปยังบ้านมารดาของตน นางรูธก็ได้ตอบว่า “ขอแม่อย่างวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือเลิกติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่ไปไหนฉันไปด้วย และแม่อาศัยอยู่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน แม่ตายที่ไหนฉันก็จะตายที่นั่นและขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพรากฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอให้พระเจ้าลงโทษฉัน และให้หนักยิ่ง” (นางรูธ 1:16-17) ครั้นเมื่อนางนาโอมีเห็นลูกสะใภ้ของตนมีความตั้งใจแน่วแน่ขนาดนั้น จึงไม่ได้พูดอะไรอีกและได้ให้นางรูธติดตามตนไปด้วย ทั้งสองจึงพากันมายังเมืองเบธเลเฮมซึ่งตรงกับต้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์ลี เมื่อมาถึงเมืองเบธเลเฮมแล้ว นางรูธก็ได้ขอนางนาโอบีไปเก็บรวงข้าวตก²⁰ นางรูธจึงได้เข้าไปเก็บข้าวตกในนาของโบอาส ญาติข้างสามีนางนาโอบีซึ่งเป็นคนที่มั่งคั่ง ตระกูลเดียวกับเอลีเมเลค สามีของนางด้วยความบังเอิญ

และคงด้วยความบังเอิญโบอาสก็ได้สังเกตเห็นนางรูธในนาของตน จึงได้สอบถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนงานเกี่ยวข้าวเห็นว่า “หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร” (นางรูธ 2:5) คนรับใช้จึงได้ตอบโบอาสไปว่า “เธอเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนางนาโอมี” (นางรูธ 2:6) โบอาสจึงได้บอกให้นางรูธนั้นเก็บข้าวตกอยู่แต่ในนาของตน อย่าไปเก็บเกี่ยวข้าวตกในนาของคนอื่น และได้สั่งกำชับกับนางรูธด้วยว่า “ฉันได้สั่งพวกหนุ่ม ๆ มิให้รบกวณเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำซึ่งคนหนุ่ม ๆ ตักไว้” นางรูธถึง

²⁰ พระธรรมบทเลวีติ ในพันธสัญญาเดิม ได้กล่าวเรื่องเกี่ยวกับการเก็บรวงข้าวตกไว้ว่า “เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก อย่าเก็บผลธัญให้หมด เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเจ้าโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” (เลวีติ 19:9-10)

กับแปลกใจกับการต้อนรับของโบอาสที่มีให้ต่อนาง ทั้ง ๆ ที่นางรูธนั้นเป็นเพียงคนต่างด้าวที่เข้ามาเก็บข้าวตกในนาของโบอาส แต่โบอาสก็เฉลยข้อสงสัยของนางรูธว่า ตนนั้นได้รู้เรื่องของนางรูธที่ปฏิบัติต่อนางนาโอบีแม่ผัวของนางรูธ ตั้งแต่สามีของนางรูธเสียชีวิตและนางรูธก็ได้ติดตามนางนาโอบีเรื่อยมา โดยโบอาสได้ยินและได้รับฟังเรื่องราวต่าง ๆ มาจากการที่มีคนมาเล่าให้ฟัง ครั้นเมื่อถึงเวลาอาหารโบอาสก็ได้เชิญให้นางรูธเข้ามารับประทานอาหารนมบั้งและเข้ามาเอาอาหารจากตน เมื่อนางรูธได้ลุกขึ้นไปเก็บข้าวตกต่อ โบอาสก็ได้บัญชาให้คนของตนว่า "จงยอมให้นางเก็บข้าวตกระหว่างพอนข้าวเถาะ อย่าได้ตำหนินางเลย จงดึงข้าวออกจากพอนทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่าว่านางเลย" (นางรูธ 2:15-16) นางรูธได้เก็บข้าวอยู่จนกระทั่งเวลาเย็นก็ได้กลับที่พักไปหานางนาโอบี

เมื่อพบกับนางนาโอบีแล้ว นางนาโอบีก็ได้ถามนางรูธว่าไปเก็บข้าวตกจากที่ใดมา นางรูธก็ได้บอกกับนางนาโอบีว่าไปเก็บข้าวตกจากนาของโบอาสมา นางนาโอบีก็ได้บอกกับนางรูธว่า โบอาสนั้นเป็นญาติของตนและได้ให้นางรูธไปทำงานกับสาวใช้ของโบอาส ไม่ต้องไปนาอื่นเพราะอาจจะโดนคนอื่นกวนเอาได้ นางนาโอบีเห็นว่านางรูธนั้นได้พบกับโบอาสญาติของตนแล้ว และเห็นว่าตัวโบอาสนั้นก็มีท่าทางสนใจในตัวของนางรูธอยู่เหมือนกัน จึงได้บอกกับนางรูธจะหาวิธีให้โบอาสนั้นได้กับนางรูธ โดยได้ออกอุบายให้นางรูธนั้นลงไปทีลานนวดข้าวบารลี และได้ดูว่าโบอาสนั้นนอนที่ใดโดยที่ไม่ให้โบอาสนั้นเห็นตัว เมื่อทราบว่โบอาสนั้นนอนที่ใดและได้นอนแล้ว ก็ให้ไปเปิดผ้าคลุมเท้าขึ้นและจงไปนอนที่ปลายเท้าของโบอาส นางรูธจึงได้ทำตามทีนางนาโอบีได้บอก เมื่อโบอาสรับประทานอาหารและดื่มจนสำราญแล้วก็ได้ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว นางรูธก็ได้ย่องเข้ามาเปิดผ้าคลุมเท้าของโบอาสขึ้นและนอนลงที่นั่น ครั้นเมื่อโบอาสตื่นนอนขึ้นมาตอนกลางคืนก็พบว่า มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่ปลายเท้าของตนก็ได้ถามว่าเป็นใคร นางรูธก็ได้ตอบว่า "ดิฉันคือรูธคนใช้ของท่านค่ะ ขอให้ท่านทรงชายเสื้อของท่านห่มคนใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิทถัดมา" (นางรูธ 2:9) เมื่อโบอาสได้ยินนางรูธว่าดังกล่าวก็ได้ตอบตกลงแต่ก็ต้องไปถามญาติที่สนิทมากกว่าโบอาสเสียก่อน

โบอาสก็ได้เชิญญาติสนิทของตนและพวกผู้ใหญ่ในเมืองมาเพื่อสอบถามว่า จะซื้อที่นาจากนางนาโอบีหรือไม่ ซึ่งถ้าซื้อที่นาของนางนาโอบีก็จะได้นางรูธสาวโมอับแม่หม้ายของผู้ตายไปด้วย เพื่อที่จะสืบทอดนามของสามีนางรูธต่อไปบนที่ดินอันเป็นมรดกของเขา ญาติคนดังกล่าวก็ปฏิเสธไม่ต้องการที่จะไถ่ที่นาของนางนาโอบี เมื่อญาติคนดังกล่าวไม่เอาโบอาสจึงได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลีเมเลค และของคิลิโอนและมาหิไลนจากมือของนางนาโอบีแล้ว ดังนั้นนางรูธแม่หม้ายของมาหิไลจึงได้ตกเป็นภรรยาของโบอาสเพื่อจะดำรงนามของมาหิไลไว้

ตัวแบบของผู้หญิง (นางรุธ) ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจ

จากเรื่องราวของนางรุธดังกล่าว นางรุธนั้นเป็นหญิงหม้ายชาวโมอับที่สามีได้เสียชีวิตไปก่อน ซึ่งการที่ผู้หญิงมีสามีเสียชีวิตไปก่อนตนนั้นเปรียบเสมือนกับเรือที่ขาดหางเสือไม่รู้ว่าจะไปทิศทางใด ถ้าหากว่าพ่อแม่พี่น้องของตนเองยังมีชีวิตอยู่ผู้หญิงดังกล่าวก็จะต้องกลับไปหาพ่อแม่หรือว่าญาติพี่น้องของตนเอง ผู้หญิงในสมัยดังกล่าวนั้นยังคงเป็นสมบัติของผู้ชายที่เป็นสามีของตนเองอยู่ หากว่าผู้ชายหรือสามีต้องการที่จะขายหรือยกผู้หญิงที่เป็นภรรยาของตนเองให้กับผู้ใดก็ย่อมทำได้ หรือถ้าผู้ชายหรือสามีนั้นถึงแก่ชีวิตไปก่อนภรรยาทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ของสามีรวมทั้งตัวของภรรยาเองก็ต้องตกเป็นมรดกตกทอดไปสู่ญาติลำดับถัดไปด้วย

เมื่อนางนาโอบีได้สูญเสียเอลีเมเลคสามีและมารีโณและคิลีโอนลูกทั้งสองของนางแล้ว นางก็เหลือแต่เพียงลูกสะใภ้เพียงสองคน นางจึงคิดที่จะกลับบ้านและได้บอกนางโอรปาห์และนางรุธลูกสะใภ้ทั้งสองคนกลับไปยังบ้านของตนเอง เพื่อที่จะได้มีโอกาสมีสามีใหม่เพราะการที่ผู้หญิงมีสามีแล้วสามีเสียชีวิตก่อนภรณยานั้น ภรณยานั้นเปรียบเสมือนกับการตกนรกทั้งเป็นก็ว่าได้ นางนาโอบีนั้นเปิดทางให้กับสะใภ้ของตนในการหาสามีซึ่งเปรียบเสมือนเป็นที่พึ่งพิงใหม่ได้ ไม่ต้องการที่จะให้ทั้งสองคนมาคอยรับใช้ตนอยู่ ซึ่งนางนาโอบีนั้นคิดว่ายังไงเสียนางโอรปาห์และนางรุธก็คงจะอดใจใหม่ไม่แต่งงานเสียไม่ได้ เมื่อถึงวันนั้นแล้วพวกนางก็คงต้องจากนางนาโอบีไปอยู่ดี แต่ปรากฏว่านางรุธยังตัดสินใจที่จะอยู่รับใช้แม่สามีของตนอยู่ ส่วนโอรปาห์นั้นก็ได้แยกเดินทางไปยังบ้านของตน ในส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงแบบอย่างของผู้หญิงที่เป็นที่ต้องการของสังคมในสมัยนั้น ด้วยการแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างนางรุธผู้หญิงที่เพียบพร้อมไปด้วยความจงรักภักดีต่อแม่สามีกับนางโอรปาห์ที่ได้ตัดสินใจเลือกชีวิตของตนเอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การที่นางรุธนั้นได้มอบชีวิตให้กับสามีของนางไปหมดแล้ว การที่สามีของตนเองเสียชีวิตลงไปตนเองยอมตกเป็นสมบัติของสามีต้องอยู่รับใช้ฝ่ายญาติของสามีต่อไป เป็นการกระทำตามแนวประเพณี (ซึ่งแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวย่อมเป็นผลดีกับฝ่ายชายอย่างแน่นอน) ของสังคมที่ได้ตั้งไว้ ส่วนนางโอรปาห์กลับเลือกทางเดินของชีวิตตนเอง เลือกที่จะมีชีวิตใหม่ที่ดีกว่า นางโอรปาห์อาจจะเห็นว่าการที่จะต้องไปอยู่รับใช้นางนาโอบีนั้นคงไม่มีอะไรดีต่อชีวิตของตนเองอย่างแน่นอน หากยิ่งนางโอรปาห์เป็นผู้หญิงที่สวยด้วยแล้ว (แต่ก็ไม่ได้มีการบอกถึงลักษณะรูปร่างและหน้าตาของนางรุธและนางโอรปาห์แต่อย่างใด ซึ่งผู้เขียนก็คงจะพยายามที่จะเข้าใจความคิดของนางโอรปาห์ ที่ได้ตระหนักถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ที่มีอยู่ในตนเองที่สามารถจะบันดาลให้มีชีวิตใหม่ที่ดีกว่าที่จะต้องมารับใช้นางนาโอบีได้) คุณสมบัติดังกล่าวก็จะทำให้นางโอรปาห์สามารถที่จะมีชีวิตใหม่ที่ดี

กว่าที่เป็นอยู่ได้ไม่ยากเลย การกระทำของนางโอรปาห์เป็นการพยายามฝ่าฝืนอำนาจของสังคมที่มีอยู่ในขณะนั้น เมื่อมองในแง่ของพลเมืองในขณะนั้น (หรือจะกล่าวได้ว่ามองในกรอบแนวความคิดของผู้ชาย) ก็จะมองเห็นได้ว่านางโอรปาห์นั้นเป็นกบฏ เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่หญิงคนอื่น ๆ ทำให้เสียระบบของสังคม (ที่ผู้ชายพยายามจะปลูกฝังลงไปในสมองของผู้หญิงทุกคน) เนื้อเรื่องในตอนต่อ ๆ มาจึงไม่ได้มีการกล่าวถึงนางโอรปาห์ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี ซึ่งเนื้อเรื่องพยายามที่จะเน้นให้เห็นถึงการกระทำของนางรูธที่ปฏิบัติตามแนวประเพณีอย่างเคร่งครัด เชื้อฟังคำสั่งสอนของนางนาโอบีจนกระทั่งได้ดี แสดงให้เห็นผลของการปฏิบัติตามว่า หากปฏิบัติตามก็จะได้ดี ส่วนการที่ใครฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเช่นนางโอรปาห์ก็คงจะไม่ได้รับผลดีเช่นนางรูธ ซึ่งแม้ว่าเนื้อเรื่องจะไม่ได้เขียนเอาไว้ก็ตามแต่ก็สามารถที่จะคิดออกได้ว่านางโอรปาห์จะต้องพบกับผลลัพธ์อย่างใด ในฐานะที่เป็นกบฏต่อแนวคิดหรือประเพณีของสังคมในขณะนั้น

เมื่อพิจารณาถึงนางนาโอบีก็จะเห็นได้ว่านางนาโอบีนั้นเป็นตัวแทนของแนวความคิดหรือประเพณีดั้งเดิม ซึ่งอยู่ในรูปของแม่ของคิลิโอน เปรียบได้ว่าเป็นตัวแทนหรือเป็นร่างทรงของฝ่ายชายที่ได้กล่าวหรือกระทำในร่างของฝ่ายหญิงด้วยกัน การกระทำที่กระทำผ่านฝ่ายหญิงด้วยกันนี้จะมองไม่ได้ว่าเป็นการกดขี่ หากแต่ว่าเป็นการย้ำเตือนให้เห็นถึงคุณค่าและผลลัพธ์ที่ดีที่จะตามมาของการปฏิบัติตามค่านิยมของสังคมที่มีผู้กล่าวว่าผู้ชายเป็นผู้ตั้งขึ้น เป็นการชักชวนของฝ่ายหญิงด้วยกันเองมากกว่าที่จะเป็นการสั่งการของฝ่ายชาย ลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจของนางนาโอบีก็คือ นางนาโอบีได้เปิดโอกาสให้กับนางรูธและนางโอรปาห์ในการเลือกตัดสินใจในการดำเนินชีวิตของตนเองภายหลังจากสามีของนางทั้งสองได้ตายไปแล้ว โดยนางนาโอบีนั้นเป็นตัวกลางสำคัญที่ทำให้เกิดการเปรียบเทียบระหว่างนางรูธและนางโอรปาห์ นางนาโอบีนั้นพยายามที่จะชี้ทางให้กับนางรูธและนางโอรปาห์เลือกทางเดินชีวิตของตนเอง พยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าหากนางทั้งสองเลือกทางเดินชีวิตของตนเองแล้ว ก็อาจจะได้พบกับชีวิตใหม่ที่มีความสุขก็ได้ เป็นการพยายามชี้ให้เห็นถึงผลประโยชน์ต่าง ๆ นานาของการกบฏต่อแนวความคิดหรือประเพณี ซึ่งหากเป็นคนที่เห็นแก่ตัวเองแล้วก็คงที่จะเลือกปฏิบัติตามนางโอรปาห์ แต่ถ้าเป็นคนที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม เห็นแก่การดำรงอยู่ของสังคม (ตามแนวความคิดของผู้ชาย) แล้วก็จะยอมที่จะสละประโยชน์สุขส่วนตนด้วยการกลับมารับใช้สังคมหรือนางนาโอบี เพื่อการดำรงอยู่ของสังคมที่ดีงาม (ของผู้ชาย) ต่อไป ซึ่งในที่สุดแล้วนางรูธก็ได้เลือกที่จะปฏิบัติตามแนวความคิดหรือประเพณี

เมื่อนางนาโอบีและนางรูธได้เดินทางกลับไปยังเมืองเบธเลเฮม ชาวเมืองก็พากันแตกตื่นเหมือนกับว่านางนาโอบีนั้นเป็นบุคคลสำคัญที่พวกเขาเมืองไม่เคยได้พบเห็น โดยพวกเขาในเมืองได้พากันกล่าวว่า "นี่นะหรือนางนาโอบี"(นางรูธ 1:19) ซึ่งอาจจะแสดงให้เห็นว่า

แต่ก่อนที่นางนาโอบีเคยอาศัยอยู่ในเมืองเบธเลเฮม ก่อนที่จะตามสามีไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับนั้น นางนาโอบีอาจจะเคยเป็นบุคคลสำคัญของเมือง หรือเป็นบุคคลที่มีฐานะดีของเบธเลเฮม แต่ก็อาจจะแย้งกับที่ว่าต้องย้ายตามเอลีเมเลค สามีของนางนาโอบีไปอาศัยอยู่ที่โมอับ อาจจะเป็นไปได้ว่าการตายของเอลีเมเลค สามีของนาง มาห์โลนและคิลีโอน บุตรทั้งสองของนางนาโอบี อาจจะเป็นเรื่องเล่าลือไปไกลจนกระทั่งไปถึงเมืองเบธเลเฮม นางนาโอบีจึงได้กลายเป็นผู้หญิงที่โชคร้ายที่สุด เหมือนดังกับคำกล่าวของนางนาโอบีที่กล่าวตอบกับชาวเมืองเบธเลเฮมเมื่อตอนที่นางนาโอบีกลับมาว่า "ขออย่าเรียกฉันว่านาโอบีเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถอะ"²¹

ในตอนนี้นางรูธได้เข้าไปเก็บข้าวตอกก็ได้เข้าไปเก็บข้าวตอกในนาของโบอาส ซึ่งดูเสมือนว่าเป็นการดลใจของพระเจ้า (ของฝ่ายชาย) ที่ต้องการแสดงให้เห็นว่าผลตอบแทนของการทำความดีเป็นอย่างไร และอีกเช่นกันที่ดูเหมือนจะเป็นการดลใจจากพระเจ้าในการที่โบอาสได้ทักนางรูธ ที่เข้ามาคอยเก็บข้าวตอกในนาของโบอาส การทักของโบอาสในลักษณะนี้ถ้าจะมองในแง่ธรรมดาก็จะเป็นได้ว่า การที่โบอาสได้ทักนางรูธก็เนื่องจากเป็นแปลกหน้าที่ได้เข้ามาในเมืองเบธเลเฮม แต่มองอีกมุมหนึ่งก็อาจจะเห็นว่าการที่โบอาสได้ทักนางรูธ ก็เนื่องจากคุณสมบัติในเรื่องของรูปร่าง หน้าตา หรือความสวยงามของนางนั่นเอง การพูดถึงประเด็นนี้ก็จะเห็นได้จากลักษณะท่าทางของโบอาสที่ปรากฏต่อนางรูธ เช่น "ฉันได้สั่งให้พวกหนุ่ม ๆ มิให้รบกวนเจ้าแล้วมิใช่หรือ" (นางรูธ 2:9) แสดงให้เห็นว่านางรูธนั้นย่อมต้องมีคุณสมบัติในเรื่องของรูปร่าง หน้าตา หรือความงามที่ค่อนข้างดีหรืออาจจะดีอย่างแน่นอน ซึ่งแม้ว่านางรูธจะติดตามนางนาโอบีมาที่เมืองเบธเลเฮมในฐานะของหญิงหม้ายคนหนึ่ง แต่ก็ยังมีคนหนุ่ม ๆ ที่สนใจและหมายปองในตัวของเธออยู่ และการที่โบอาสได้แสดงความสนใจและเอาใจใส่ต่อนางรูธถึงขนาดที่ว่าทราบประวัติและเรื่องราวต่าง ๆ ของนางรูธที่ยินยอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง มาอยู่รับใช้คอยปรนนิบัตินางนาโอบีที่เมืองเบธเลเฮมซึ่งเป็นชนชาติที่นางรูธไม่รู้จักมาก่อนนั้น เป็นการชื่นชมในการปฏิบัติตัวของนางรูธที่ปฏิบัติตนได้เป็นแบบอย่างที่ดีของหญิงอื่น ๆ ในสังคม และโบอาสเองก็คงจะนิยมชมชอบกับผู้หญิงที่มีคุณสมบัติดังกล่าวนี้อยู่ด้วย เนื้อเรื่องจึงพยายามที่จะเน้นในเรื่องของการปฏิบัติตัวให้เป็นหญิงที่ดีตามสายตาของสังคม ถึงแม้ว่าหญิงนั้นจะตกทุกข์ได้ยากเพียงใดก็ตาม ก็ยังคงจะมีผู้เฝ้ามองให้ความสนใจและคอยที่จะให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา คงรอแต่เพียงการดลใจจากพระเจ้าให้ได้พบกันเพียงเท่านั้น

²¹ นาโอบี แปลว่า สุขสบาย ส่วน มารา แปลว่า ชมชื่น

เมื่อนางรูธได้ปรนนิบัติรับใช้นางนาโอบี ซึ่งเปรียบได้เหมือนกับการที่นางรูธได้รับใช้ ประเพณีดั้งเดิมอยู่ ด้วยการปฏิบัติตามประเพณีและแนวความคิดต่าง ๆ เหล่านั้น อยู่จนกระทั่งเสร็จสิ้นฤดูเกี่ยวข้าว ก็ถึงเวลาที่ทำความดีของนางรูธจะเกิดผลตอบแทน ด้วยการที่นางนาโอบีได้เสนอที่จะให้นางรูธนั้นได้กับโบอาสซึ่งเป็นญาติของนางนาโอบี การเสนอดังกล่าวของนางนาโอบีก็ได้รับการตอบรับอย่างดีจากนางรูธ เนื่องจากว่านางรูธนั้นเปรียบเสมือนกับว่าเป็นสมบัติอย่างหนึ่งของคิลิโอนที่ตกมาอยู่ในความดูแลของนางนาโอบีเท่านั้น นางนาโอบีจึงได้ให้นางรูธนั้นแต่งตัวให้ดูสวยงาม เพื่อเพิ่มอำนาจของนางขึ้น²² โดยการ “อาบน้ำ ทาน้ำมัน สวมเครื่องแต่งกาย” (นางรูธ 3: 3) และกระทำการตามแผนการของนางนาโอบีที่ได้วางไว้ และการที่นางรูธได้ทำตามแผนของนางนาโอบีที่ได้วางไว้ ก็ทำให้โบอาสนั้นเกิดความประทับใจในตัวของนางรูธเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเห็นว่านางรูธนั้นไม่ได้ไปหาชายที่หนุ่มกว่าตนเอง ด้วยโบอาสนั้นคงจะมีอายุแก่เกินกว่าที่จะเสนอตัวเป็นเจ้าของนางรูธได้ เมื่อนางรูธได้เสนอตนขอเข้ามาอยู่ภายใต้ชายเสื้อของโบอาสแล้ว โบอาสก็เต็มใจและยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะได้ผู้หญิงที่ผู้ใหญ่ในเมืองต่างเห็นว่าเป็นคนดี (นางรูธ 3: 11) ซึ่งการที่ผู้ใหญ่ในเมืองต่างก็มองนางรูธว่าเป็นคนดี ก็คือผลสะท้อนของการที่นางรูธนั้นคอยอยู่ปรนนิบัติรับใช้ประเพณีหรือแนวความคิดทางสังคมในขณะนั้น ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งหรือแนวทางที่ได้วางไว้ให้อย่างเคร่งครัด ไม่เคยคิดแม้แต่จะแตกแถวออกไปแต่อย่างใด โดยมีผู้ใหญ่ในเมืองที่ถือได้ว่าเป็นตัวแทนของประเพณีของสังคมในขณะนั้นคอยเฝ้ามองดูอยู่ตลอดเวลา การเลือกนางรูธของโบอาสจึงเป็นผลตอบแทนสำหรับนางรูธที่ปฏิบัติตามประเพณีที่ดีเยี่ยม

แต่การที่โบอาสจะได้นางรูธมาเป็นภรรยาของตนเองนั้น จะต้องสอบถามญาติลำดับที่สนิทมากกว่าตนเองเสียก่อนว่า ต้องการที่จะได้สมบัติของคิลิโอนซึ่งนางนาโอบีภรรยาของเอลีเมเลคมารดาของคิลิโอน ผู้เป็นเจ้าของที่นายดังกล่าวต้องการที่จะขาย ซึ่งผู้ที่จะได้ทรัพย์สินสมบัติของนางนาโอบีจะได้ทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ของนางนาโอบีรวมถึงตัวของนางรูธด้วย โดยในการขายทรัพย์สินในครั้งนี้นั้น ก็จะต้องมีการเชิญผู้ใหญ่ในเมืองมาจำนวนสิบคนด้วยเพื่อมาเป็นสักขีพยานก็ว่าได้ ซึ่งถือได้ว่าการเชิญผู้ใหญ่ในเมืองมาด้วยดังกล่าวเป็นการยอมรับจากสังคมในขณะนั้น เพราะถ้าเกิดไม่ได้รับการยอมรับจากทางตัวแทนของสังคมในขณะนั้นแล้ว โบอาสและนางรูธคงจะไม่ได้แต่งงานกันเป็นแน่

เมื่อโบอาสได้ถามญาติคนดังกล่าวว่าต้องการที่จะได้ทรัพย์สินสมบัติของเอลีเมเลคซึ่งตกเป็นของนางนาโอบีมารดาของคิลิโอนภรรยาของนางรูธหรือไม่ ในตอนแรกญาติคนดังกล่าวก็ได้ตกลงว่าจะได้สมบัติดังกล่าวจากทางนางนาโอบี แต่โบอาสก็ได้เตือนสติญาติคนดังกล่าว

²² ความงามของผู้หญิงนั้นถือได้ว่าเป็นอำนาจอย่างหนึ่งของผู้หญิง

ไว้ด้วยว่า “ในวันที่ท่านซื้อที่นาจากมีนาโอปีนั้น ท่านก็จะได้รับรู้ข่าวโมอับภรรยาของผู้ตายด้วย เพื่อให้นามของผู้ตายสืบทอดไปบนแผ่นดิน” (นางรูธ 4:5) เมื่อญาติคนสนิทได้ยินดังกล่าวก็น่าประหลาดใจไปว่า “ข้าพเจ้าจะไถเพื่อตนเองอย่างนั้นไม่ได้ จะทำให้มรดกของข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิในการไถของข้าพเจ้าไปจัดการเองเถิด” (นางรูธ 4:6) ญาติคนสนิทดังกล่าวคงจะมีภรรยาอยู่ก่อนแล้ว จึงทำให้ไม่สามารถไถทรัพย์สินของนางนาโอปีได้ การที่ญาติคนดังกล่าวจะไถทรัพย์สินของนางนาโอปีมาก็จะทำให้นางรูธนั้นกลายเป็นภรรยาของตนเองด้วย จะทำให้เกิดการแตกแยกในครอบครัว และคงจะทำให้มรดกของญาติคนดังกล่าวต้องสูญหายไปจากเดิมที่ต้องแบ่งให้กับภรรยาเดิมของตนเท่านั้น

เมื่อทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันได้แล้ว ก็เป็นประเพณีที่จะต้องมีการรองรับการตกลงกัน ก็คือ การที่ฝ่ายหนึ่งจะต้องถอดรองเท้าของเขาเองยื่นให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นญาติสนิทของโบอาสจึงได้ยื่นรองเท้าให้กับโบอาส การยื่นรองเท้าซึ่งถือว่าเป็นของต่ำที่อยู่ใต้เท้าของผู้ชายที่สวมใส่ให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นการหยิบยื่นทรัพย์สินสมบัติของฝ่ายหนึ่งให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง หมายถึงการที่สิ่งที่ยื่นให้นั่นเป็นสิ่งของของผู้ให้ที่จะให้ใครก็ได้ เปรียบเสมือนกับรองเท้าซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ต่ำที่สุดของร่างกาย และรองเท้านั้นก็มีนัยความหมายรวมถึงตัวของนางรูธด้วย ซึ่งเป็นการเปรียบเสมือนกับการที่นางรูธหรือผู้หญิงนั้นเปรียบเสมือนเป็นรองเท้า ที่อยู่ภายใต้เท้าของผู้ชาย เป็นสมบัติอย่างหนึ่งของชาย ต้องคอยรับใช้และอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายแล้วแต่ว่าจะทำอย่างไรกับตนก็ได้

และในตอนท้ายของเรื่องพวกผู้หญิงก็ได้กล่าวกับนางนาโอปีว่า ได้นางรูธลูกสะใภ้ที่รักนางและถือได้ว่าประเสริฐกว่าบุตรชายเจ็ดคน (นางรูธ 4:15) เป็นการย้ำให้เห็นถึงการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของนางรูธ โดยเปรียบเทียบว่าดีกว่าการที่มีบุตรชายเจ็ดคน การกล่าวดังกล่าวก็เนื่องจากว่าการที่มีบุตรชายนั้น บุตรชายก็ต้องเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่และมีครอบครัวเป็นหัวหน้าครอบครัว โดยมีภรรยาเป็นผู้คอยดูแลคนอื่นที่ ซึ่งก็ย่อมเป็นการยากที่บุตรชายเหล่านั้นจะกลับมาใช้เวลาดูแลมารดาของตนเอง

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจของนางรูธแล้ว ก็จะได้เห็นว่าในแง่ของความสัมพันธ์เชิงอำนาจในทางสังคมนั้น นางรูธนั้นไม่สามารถจะมีอำนาจหรือมีบทบาทแต่อย่างใด หรือไม่มีแม้แต่อำนาจในการตัดสินใจในเรื่องคู่ครองของตนเอง ต้องปฏิบัติตามประเพณีหรือแนวความคิดทางสังคมในขณะนั้นอยู่ตลอด เพื่อที่จะได้เป็นคนดีของสังคมเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้หญิง ที่หญิงอื่นควรค่าแก่การปฏิบัติตนตาม แต่แล้วสิ่งที่แปรเปลี่ยนชีวิตของนางรูธก็คืออำนาจที่แฝงอยู่ในตัวของนางรูธเอง นั่นก็คือคุณสมบัติที่เป็นพื้นฐานของผู้หญิง แล้วแต่ที่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะตระหนักถึงการมีอยู่ของอำนาจดังกล่าวของตนเองหรือเปล่าเท่านั้น อำนาจดังกล่าวก็คืออำนาจในเรื่องของความงาม ความงามในตัวของนางรูธ

นั่นเป็นตัวแปรเปลี่ยนชีวิตของนางรูธ แต่ในเรื่องไม่ได้มีการพูดถึงอำนาจในเรื่องของความงามดังกล่าวมากนัก เพราะต้องการที่จะเน้นให้เห็นถึงความดีพร้อมทางสังคมที่เป็นตัวแปรเปลี่ยนชีวิตของนางรูธมากกว่า โดยไม่ต้องการที่จะเห็นหรือตระหนักว่าผู้หญิงนั้นก็มีความสามารถที่จะแปรเปลี่ยนชีวิตของตนเองได้ เนื้อเรื่องได้จำกัดทางเลือกของผู้หญิงที่ต้องการจะประสบความสำเร็จในชีวิตของตนเองไว้แต่เพียงว่า ต้องเป็นผู้หญิงที่ดีพร้อมที่ได้รับการตอบรับจากทางสังคม แต่ประเด็นที่ได้ถูกปิดบังเอาไว้ในเรื่องของความงามต่างหากที่เป็นตัวแปรในเรื่องของอำนาจที่สำคัญของผู้หญิงในการที่จะแปรเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง ซึ่งผู้หญิงในสมัยก่อนนั้นไม่มีคุณสมบัติทางด้านอื่นที่จะมีบทบาทหรือความสำคัญเทียบเท่ากับความสำเร็จของนางรูธ เนื่องจากยังไม่ได้มีการศึกษา การเปิดโอกาสทางสังคมให้กับผู้หญิงเหมือนปัจจุบัน ดังนั้นโอกาสที่จะเป็นไปได้ทางเดียวของผู้หญิงในการที่จะเปลี่ยนแปลงหรือควบคุมชีวิตของตนเองได้ ก็คือจะต้องมีอำนาจในการที่จะต่อต้านแนวความคิดในสังคมได้ด้วย จะต้องมีอำนาจของความสวยงามเพื่อเป็นเครื่องมือต่อรองผู้ชายเจ้าของประเพณีและแนวความคิดดังกล่าว ซึ่งหากว่าชายใดหลงเข้าไปติดกับอำนาจของหญิงดังกล่าวเข้าแล้ว ผู้หญิงก็จะสามารถครอบครองสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย

นางเอสเธอร์

พระธรรมบทเอสเธอร์เป็นพระธรรมบทในพันธสัญญาเดิม เป็นพระธรรมบทที่ 17 เป็นเรื่องราวของพระนางเอสเธอร์ราชินีชาวยิวของกษัตริย์อาหสุเอรัส เนื้อเรื่องโดยย่อมีอยู่ว่า กษัตริย์อาหสุเอรัสเป็นกษัตริย์ซึ่งครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปียเหนือหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล กษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระราชินีชื่อพระนางวซที้ ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ทรงโปรดให้มีงานเลี้ยงขึ้น และต้องการที่จะให้พระราชินีวซที้เข้าเฝ้า เพื่อจะให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมพระศิริโฉมของพระนางเพราะพระนางงามนัก แต่ปรากฏว่าพระราชินีวซที้ไม่ยอมเข้าเฝ้าพระราชบิดาตามบัญชาของพระองค์ กษัตริย์อาหสุเอรัสก็ทรงเดือดดาลและทรงพิโรธ จึงได้สอบถามกับบรรดาผู้มีปัญญาในพระนครว่าจะทำประการใดกับพระราชินีวซที้ ซึ่งเหล่าผู้มีปัญญาก็ได้กราบทูลพระองค์ว่าการที่พระราชินีวซที้ได้ปฏิเสธไม่ยอมเข้าเฝ้าพระองค์ตามพระบัญชาเป็นการกระทำผิดอย่างใหญ่หลวง เพราะสิ่งที่พระราชินีวซที้ทรงกระทำผิดนั้นมิใช่แต่เพียงพระราชบิดาเท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในเขตมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เรื่องดังกล่าวย่อมเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขามองดูสามีของเขาด้วยความประมาท เหล่าผู้มีปัญญาเห็นตรงกันว่าพระราชินีวซที้จะ

เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสก็ไม่ได้ ให้กษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานตำแหน่งราชินีให้กับผู้อื่น ที่ดีกว่าพระนาง กษัตริย์อาหสุเอรัสก็เห็นดีด้วยจึงได้ทรงประกาศเป็นกฤษฎีกา และได้ทรงประกาศออกไปอีกว่า "สตรีทั้งปวงต้องให้เกียรติสามีตน ไม่ว่าสูงหรือต่ำและให้ชายทุกคนเป็นเจ้านายในเรือนของตน" (เอสเธอร์ 1:20,22) ภายหลังจากที่กษัตริย์อาหสุเอรัสได้ปลดพระราชินีวัชที่ออกแล้ว ก็ได้ทรงให้หาหญิงพรหมจารีสาวงามมาอย่างหาเริ่ม ให้อยู่ในความอารักขาของเฮกัยขันทีของพระราชอาผู้ดูแลสตรี สำหรับหญิงสาวที่พระราชอาพอพระทัยก็จะได้เป็นพระราชินีแทนวัชที่

เอสเธอร์นั้นเป็นเด็กสาวยิวกำพร้าไม่มีพ่อแม่ ได้อาศัยอยู่กับโมรเดคัยซึ่งได้รับเลี้ยงดู เอสเธอร์เหมือนบุตรธิดาของตน เพราะเหตุที่เอสเธอร์เป็นบุตรสาวของโมรเดคัย เอสเธอร์ก็ได้ถูกรวบรวมเข้ามาอยู่ในราชสำนักเหมือนกับหญิงสาวหน้าดีคนอื่น ๆ เฮกัยผู้ดูแลสตรีของพระราชาก็ได้จัดเครื่องประทีนผิวและอาหารให้กับเอสเธอร์ในระหว่างที่รอการเข้าเฝ้ากษัตริย์ ในระหว่างรอการเข้าเฝ้ากษัตริย์นั้นก็จะต้องเตรียมตัวตามระเบียบของหญิงสิบสองเดือน คือ ขโลมกายหญิงด้วยน้ำมันกำยาน 6 เดือน และอีก 6 เดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประทีนผิว ในระหว่างนั้นโมรเดคัยก็ได้ติดตามฟังข่าวคราวของเอสเธอร์บริเวณหน้าฮาเริ่มตลอด โดยที่ไม่มีผู้ใดทราบว่ นางเอสเธอร์นั้นเป็นชาวยิว

เมื่อถึงเวลาที่จะเข้าเฝ้านั้น เอสเธอร์ก็ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์โดยที่ไม่ได้ขอร้องอะไรนอกเหนือไปนอกเหนือจากสิ่งที่เฮกัยขันทีของพระราชอาผู้ดูแลผู้หญิงแนะนำ ซึ่งโดยปกติแล้วผู้หญิงที่เข้าเฝ้าสามารถจะเอาอะไรจากฮาเริ่มไปยังราชสำนักก็ได้ และในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้นเธอก็ต้องกลับออกมาในฮาเริ่มที่สองในอารักขาของชาวอัชกาซันทีของพระราชอาผู้ดูแลนางห้าม เมื่อเอสเธอร์ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสก็เป็นทีโปรดปรานของพระองค์ และได้แต่งตั้งเอสเธอร์ให้เป็นราชินีแทนวัชที่

เมื่อเอสเธอร์ได้ขึ้นเป็นราชินีแล้ว โมรเดคัยพ่ออนุกรรมของพระนางก็ได้ทราบเรื่องราวของบิกธานและเทเรซขันทีสองคนของพระราชอา ผู้เฝ้าประตูซึ่งโมรเดคัยมานั่งเฝ้าอยู่ที่ประตูวัง อยู่เป็นประจำว่าจะประทุษร้ายต่อกษัตริย์อาหสุเอรัส จึงได้ทูลเรื่องราวที่ทราบให้กับพระราชินีเอสเธอร์ เมื่อพระราชินีทราบเรื่องก็ได้ทูลเรื่องดังกล่าวให้กษัตริย์อาหสุเอรัสทราบในนามของโมรเดคัย พระราชาก็ทรงให้แขวนคอทั้งสองคนเสียที่ตะแลงแกง

ซึ่งในบรรดาข้าราชการบริพาลของกษัตริย์อาหสุเอรัสมีข้าราชการอยู่คนหนึ่งมีชื่อว่า "ฮามาน" ฮามานเป็นข้าราชการที่พระราชอาทรงโปรดปรานให้เป็นนายเหนือข้าราชการทุกคน แต่ปรากฏว่าโมรเดคัยมิได้แสดงความเคารพหรือยำเกรงต่อฮามาน ข้าราชการจึงได้ไปฟ้องต่อฮามาน เมื่อฮามานทราบเรื่องก็โกรธ และต้องการที่จะทำร้าย โมรเดคัยและชาวยิวทั้งหมด จึงได้ทูลต่อกษัตริย์อาหสุเอรัสว่ามีชนชาติอยู่ชนชาติหนึ่งที่แตกต่างจากชนชาติอื่น พวกนี้ไม่รักษากฎหมาย

ของพระราชา ขอให้พระองค์ทำลายชนชาตินี้เสีย เมื่อพระราชาได้ฟังเรื่องราวจากฮามานก็ พระราชทานพระธำมรงค์ตราให้กับฮามาน ทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้ทำลายชาวยิวทั้งหนุ่ม และแก่

ครั้นเมื่อโมรเดคัยทราบเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ก็ฉีกเสื้อผ้าของตนสวมเสื้อผ้ากระสอบ และใส่ซีเด้าออกไปกลางพระนครเพื่อเป็นการประท้วง เมื่อพระนางเอสเธอร์ได้ทราบเรื่องจาก สาวใช้และขันทีของพระนาง ก็ได้ให้ฮาธาคนันท์รับใช้พระนางออกไปสอบถามเรื่องที่เกิดขึ้นจาก โมรเดคัย โมรเดคัยก็ได้ฝากเรื่องกราบทูลไปยังพระนางเอสเธอร์ให้เข้าเฝ้าพระราชาและให้ทูล อ้อนวอนต่อพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติของพระนาง แต่พระนางเอสเธอร์ก็เกิดความลำบากใจ เพราะการเข้าเฝ้าพระราชาโดยที่ไม่ได้ทรงรับสั่งให้เข้าเฝ้านั้นมีโทษถึงประหาร โมรเดคัยก็ได้ เตือนให้พระองค์เข้าเฝ้าให้ได้เพราะมิฉะนั้นแล้วภัยก็จะมาถึงพระนางในคราวต่อไป พระนาง เอสเธอร์จึงตัดสินใจที่จะเข้าเฝ้าพระราชา โดยทรงตัดสินใจแต่งกายแล้วไปประทับยืนที่ลานชั้น ในของพระราชสำนักตรงข้ามกับห้องพระโรงใหญ่ของพระราชา เมื่อพระราชาประทับบน ราชบัลลังก์ก็สังเกตเห็นพระนางเอสเธอร์ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระราชา พระองค์ก็ได้ทรงยื่น พระคทาสุวรรณซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ให้กับพระนางเอสเธอร์ ได้ตรัสถามพระนาง เอสเธอร์ว่ามีเรื่องอันใด พระนางก็ได้ตอบว่าจะถวายเลี้ยงพระกระยาหารพระองค์พร้อมด้วยฮา มาน พระราชาก็ได้เสด็จไปงานเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ที่ได้จัดให้สำหรับพระราชาและฮามาน และได้ทรงตรัสถามพระนางเอสเธอร์ว่าต้องการสิ่งใด พระนางเอสเธอร์ก็ได้ชวนให้พระราชามา เสวยพระกระยาหารอีกครั้งในวันรุ่งขึ้นอีก

ครั้นเมื่อพระราชาทรงเสด็จกลับไปแล้ว ก็ได้ทรงสอบถามถึงเรื่องราวของโมรเดคัยที่ ช่วยชีวิตของพระองค์เอาไว้ว่าได้พระราชทานยศหรือบรรดาศักดิ์ให้แก่โมรเดคัยหรือไม่ ข้าราชการ การของพระองค์ก็ได้ตอบว่ายังไม่ได้กระทำการสิ่งใดให้กับโมรเดคัย พระองค์ก็ได้สอบถามฮามาน ว่าจะทำอย่างไรกับผู้ซึ่งพระองค์ต้องการที่จะประจานเกียรติยศให้ ฮามานจึงทูลว่าให้พระองค์ นำฉลองพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงและม้าที่พระองค์ทรงให้กับผู้นั้น และให้ขึ้นม้าไปวประกาศไป รอบเมือง พระองค์จึงสั่งให้ฮามานจัดการสิ่งที่กล่าวเหล่านั้นแก่โมรเดคัย ซึ่งโมรเดคัยโกรธ และอับอายมากแต่ก็ต้องยอมทำตาม

ต่อมาวันที่สองพระราชาเสด็จพร้อมกับฮามานไปยังงานเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ พระราชาก็ถามพระนางเอสเธอร์ว่าต้องการสิ่งใด พระนางเอสเธอร์จึงได้ทูลขอให้ไว้ชีวิตชน ชาติของพระองค์ พระราชาจึงได้สอบถามว่าผู้ใดเป็นผู้บงการเรื่องดังกล่าวที่เกิดขึ้น เมื่อ พระองค์ได้ทราบว่าเป็นฮามานก็ทรงพระพิโรธและให้ทรงให้แขวนฮามานไว้บนตะแลงแกง ที่ ฮามานได้เตรียมไว้สำหรับแขวนโมรเดคัย จากนั้นพระราชาก็ได้พระราชทานบ้านเรือนของ ฮามานให้กับพระนางเอสเธอร์ และได้ถอดพระธำมรงค์ตราให้กับโมรเดคัยซึ่งพระองค์ได้เอามา

จากฮามาน พระนางเอสเธอร์จึงได้กราบทูลต่อพระองค์ให้ทรงละเว้นชาวยิวจากข้อความที่ฮามานได้กำหนดขึ้น พระองค์ก็ทรงทำตามคำขอ และได้ทรงอนุญาตให้ชาวยิวสามารถป้องกันตนเอง ทำลาย สังหาร ผู้ที่จะมาทำร้ายหรือมุ่งร้ายชนชาติยิวได้ ซึ่งในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น แต่เดิมเป็นวันที่กำหนดโดยฮามานที่จะมุ่งทำลายชาวยิว แต่กลับเป็นว่าเป็นวันที่ชาวยิวได้ชุมนุมกันเพื่อทำลายพวกที่มุ่งร้ายต่อชาวยิว รวมไปถึงตลอดถึงบรรดาลูกหลานของฮามานทั้งสิบคนด้วย

ตัวแบบของผู้หญิง (นางเอสเธอร์) ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจ

การเริ่มเรื่องของพระธรรมบทเอสเธอร์นั้นเริ่มจากการแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ และอำนาจของกษัตริย์อาสุเอรัสผู้ซึ่งครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดีย ไปถึงประเทศเอธิโอเปียเหนือ (เอสเธอร์ 1: 1) ได้จัดให้มีงานเลี้ยงขึ้นอย่างใหญ่โตมโหฬาร กษัตริย์อาสุเอรัสต้องการแสดงให้เห็นบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ได้ชมพระสิริโฉมของพระราชินีวัทที ซึ่งกษัตริย์อาสุเอรัสนั้นเห็นว่าพระราชินีวัททีนั้นงามนัก (เอสเธอร์ 1: 11) ต้องการแสดงให้เห็นถึงว่ากษัตริย์อาสุเอรัสนั้นเป็นผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่สามารถครอบครองหญิงงามอย่างพระราชินีวัททีไว้ได้ ถึงแม้พระนางวัททีจะงามเพียงใดก็ยังตกอยู่ภายใต้อำนาจของกษัตริย์อาสุเอรัส แต่การที่พระราชินีวัททีได้ทรงปฏิเสธไม่เข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเอรัสตามพระบัญชานั้นก็ได้นำให้เกิดความพิโรธขึ้นในพระอูระของกษัตริย์อาสุเอรัส เป็นการฝ่าฝืนและทำลายอำนาจของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ และเป็นการฝ่าฝืนประเพณีและค่านิยมทางสังคมที่มีอยู่ในขณะนั้น เป็นการแข็งข้อของผู้หญิงต่อผู้ชายผู้เป็นเจ้าของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้นผลลัพธ์ที่ตามมาสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ทางสังคมก็คือการต้องถูกถอดออกจากตำแหน่งราชินี และไม่สามารถที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเอรัสได้อีกต่อไป

การกระทำของพระราชินีวัททีถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดที่ใหญ่หลวง เพราะไม่ได้เป็นการกระทำความผิดต่อพระราชินีเท่านั้น ถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวง (ที่เป็นชาย) เพราะสิ่งที่พระราชินีวัททีได้กระทำลงไปย่อมเป็นที่ทราบแก่ประชาชนทั้งปวง ทำให้ผู้หญิงนั้นมองดูสามีของตนเองด้วยความประมาท (เอสเธอร์ 1: 16-17) ก็ขนาดว่าเป็นถึงกษัตริย์ก็ยังไม่สามารถสั่งการพระราชินีได้ หรือถ้าเปรียบกับสามัญชนแล้วก็จะพูดได้ว่า เมื่อสามีไม่สามารถสั่งภรรยาได้แล้วก็จะเป็นที่อับอายขายหน้าแก่ผู้ที่ได้ทราบหรือได้ยินเรื่องราวดังกล่าว เป็นการดูถูกหรือหมิ่นประมาท เป็นการทำลายอำนาจของฝ่ายชายที่มีอยู่ในสังคมนั้น ถึงแม้จะไม่ใช้การลุกขึ้นต่อสู้ของฝ่ายหญิงก็ตาม แต่การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งแค่นี้ก็ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่แล้วสำหรับสังคมในขณะนั้น การกระทำดังกล่าวจึงไม่สมควรที่จะถือ

เป็นแบบอย่าง หรือไม่สมควรที่จะให้เกิดมีขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง จึงได้เกิดการตราเป็นกฎหมายขึ้นโดยกษัตริย์อาสุเออร์สได้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาว่า "สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าสูงหรือต่ำ" (เอสเธอร์ 1: 20) และให้ผู้ชายทุกคนเป็นนายในเรือนของตนและพูดตามภาษาของตนเอง (เอสเธอร์ 1: 22) เป็นการประกาศให้ผู้หญิงทุกคนได้ตระหนักถึงฐานะและบทบาทของตนเองที่มีต่อผู้ชายว่า ผู้ชายยอมเป็นฝ่ายที่เป็นใหญ่และผู้หญิงทุกคนก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไข

แต่ครั้นเมื่อกษัตริย์อาสุเออร์สได้ตราพระราชกฤษฎีกาออกมาเช่นนั้น ก็ได้ทำให้พระองค์ทรงคิดถึงพระราชินีวซที้ ทรงคิดถึงความงามของพระนางวซที้ที่ภายหลังจากที่พระพิโรธของกษัตริย์อาสุเออร์สได้สงบลงแล้ว เป็นการตกอยู่ในอำนาจความงามของพระราชินีวซที้ของกษัตริย์อาสุเออร์ส แต่ก็ติดตรงที่ตนเองได้ประกาศเป็นกฤษฎีกาออกไปแล้ว หากจะเรียกหาพระนางวซที้ให้เข้าเฝ้าอีกก็คงจะเป็นการผิดคำพูดของตนเอง ข้าราชการบริพาลที่ปรนบัติรับใช้กษัตริย์อาสุเออร์สก็ได้ทูลให้กษัตริย์อาสุเออร์สทรงหาพระราชินีองค์ใหม่แทนพระราชินีวซที้ โดยให้คัดเลือกหญิงงามมาจากทุกมณฑลแห่งราชอาณาจักรแห่งพระองค์ เพื่อหาหญิงงามที่กษัตริย์อาสุเออร์สทรงพอพระทัยและจะได้เป็นพระราชินี เป็นการแสดงให้เห็นถึงการที่มีอำนาจ (ผู้ชาย) ย่อมต้องการที่จะมีหญิงงามอยู่คู่บารมีของตนเอง ซึ่งมันเป็นการแสดงถึงอำนาจอย่างหนึ่งของผู้ชายเหมือนกันในการสามารถครอบครองหญิงงามไว้ได้ การครอบครองหญิงงามไว้ได้นั้นก็หมายถึงว่าชายผู้นั้นสามารถเอาชนะชายอื่นอีกหลายคนที่หมายปองในตัวของหญิงงามเหล่านั้นเช่นกันได้ และชัยชนะเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ก็คือ การที่สามารถพิชิตใจของนางเหล่านั้นได้

เอสเธอร์ซึ่งเป็นหญิงรูปร่างงามและไม่มีพ่อแม่ (เอสเธอร์ 2:7) ก็ได้ถูกคัดเลือกเข้าไปอยู่ในฮาเร็มด้วยเหมือนกัน ก็ได้เข้าสู่พิธีการเตรียมตัวตามระเบียบนางสิบสองเดือน²³ การเตรียมตัวตามระเบียบของนางสิบสองเดือนเป็นการเตรียมตัวของผู้หญิง เนื่องจากผู้หญิงที่คัดเลือกเข้ามานั้นยังต้องได้รับการขัดสีผิวพรรณเสียก่อน เพื่อที่จะให้นางเหล่านั้นงามต้องตากษัตริย์อาสุเออร์ส การเตรียมตัวดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสวยงามของผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาและเป็นสิ่งที่ต้องพิถีพิถันในการปรุงแต่ง เป็นเรื่องของความละเอียดอ่อน เป็นเรื่องของอารมณ์และความรู้สึกที่จะต้องมีการปรุงแต่ง เมื่อสามารถปรุงแต่งให้ได้ที่แล้วก็จะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเออร์ส

ซึ่งในการเตรียมตัวของหญิงต่าง ๆ ที่ถูกคัดเลือกมาจากมณฑลต่าง ๆ จะต้องใช้ระยะเวลานานถึง 12 เดือน แต่การเข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเออร์สนั้นใช้เวลาเพียงชั่วข้ามคืนเท่านั้น จากนั้นแล้วนางต่าง ๆ เหล่านี้ก็ต้องกลับมาอยู่ในฮาเร็มที่สองในอารักขาของชาวอัชกาซันทีของ

²³ เป็นระยะเวลาปกติสำหรับประเพณีของสตรีก่อนเข้าเฝ้ากษัตริย์ โดยจะต้องขลิบกายหญิงด้วยน้ำมันกำยานหกเดือนและหกเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประเพณีผิว

พระราชารู้ดูแลนางห้าม หากว่าหญิงใดที่ถูกใจกษัตริย์อาสุเออร์แล้ว ก็จะถูกเรียกเพื่อเข้าเฝ้าอีกครั้ง ดังนั้นหญิงงามแต่ละนางจึงต้องพิถีพิถันอย่างมากในการเตรียมตัวเพื่อเข้าเฝ้า ต้องเป็นที่พอใจของกษัตริย์อาสุเออร์ในช่วงเวลาข้ามคืนนั้น หญิงใดที่มีความสวยงามเป็นที่ต้องตาและเป็นที่พอใจของกษัตริย์อาสุเออร์จึงถือได้ว่าหญิงนั้นมีอำนาจในการควบคุมกษัตริย์เลยก็ว่าได้ เพราะเมื่อพอใจแล้วก็จะตั้งเป็นพระราชินีแทนพระราชินีวัชที ซึ่งเอสเธอร์ก็เป็นทีพอใจของกษัตริย์อาสุเออร์ ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าหญิงอื่นทั้งสิ้นและเธอก็ได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้น (เอสเธอร์ 2:17) กษัตริย์อาสุเออร์จึงแต่งตั้งให้เอสเธอร์เป็นพระราชินีแทนวัชที

ครั้นเมื่อพระนางเอสเธอร์ได้เป็นราชินี ก็ได้มีโอกาสช่วยชีวิตกษัตริย์อาสุเออร์จากการปองร้ายของบิกธานและเทเรซ ชนที่สองคนของพระราชินี ผู้เฝ้าธรณีประตู โดยโมรเดคัยได้ทูลเรื่องดังกล่าวให้พระราชินีเอสเธอร์ทรงทราบ พระนางเอสเธอร์ก็ได้กราบทูลพระราชินีในนามของโมรเดคัย เมื่อมีการสอบสวนและพบว่าเรื่องดังกล่าวเป็นความจริงก็ได้สั่งให้แขวนคอคนทั้งสองเสีย นับว่าเป็นบุญคุณของโมรเดคัยที่มีต่อกษัตริย์อาสุเออร์ในนามของพระนางเอสเธอร์ ซึ่งในเนื้อเรื่องคงไม่ต้องการที่จะให้เห็นถึงความงามเพียงอย่างเดียวของพระนางเอสเธอร์เท่านั้น ต้องการให้เห็นถึงคุณค่าทางด้านอื่นของพระนางเอสเธอร์ มิฉะนั้นแล้วคงจะบอกให้ผู้หญิงคนอื่น ๆ ถือพระนางเอสเธอร์เป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี (ในสายตาของผู้ชาย) ไม่ได้แน่ พระนางเอสเธอร์จึงจำเป็นต้องมีความดีพร้อมในเรื่องอื่น นอกจากความงามที่พระองค์ทรงมีอยู่แล้วและมีอยู่มากเสียด้วย ถึงขนาดกุมหัวใจของกษัตริย์อาสุเออร์ไว้ได้นั้นคงไม่ใช่ความงามตามธรรมดาเป็นอย่างแน่ ต้องคอยปกป้องหรือเป็นหูเป็นตาคอยระแวดระวังให้กับกษัตริย์อาสุเออร์ผู้เป็นสามีของพระนางเอสเธอร์ และเป็นเจ้าของชีวิตของพระนางเอสเธอร์ด้วย

ซึ่งต่อมาภายหลังโมรเดคัยก็ได้บอกให้พระนางเอสเธอร์ได้ทราบถึงแผนการร้ายของฮามานที่ต้องการจะทำลายชาวยิว แต่พระนางเอสเธอร์ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยเหลืออานด้วยวิธีใด เนื่องจากไม่สามารถจะหาวิธีที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเออร์ได้ หากผู้ใดเข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเออร์โดยที่ไม่ทรงเรียกแล้ว ผู้นั้นก็มีโทษถึงตาย ดังนั้นพระนางเอสเธอร์จึงจำเป็นต้องใช้อำนาจความงามของพระนางที่มีอยู่ และสามารถดึงดูใจและทำให้กษัตริย์อาสุเออร์หลงใหลได้ โดยการที่พระนางได้ไปยืนให้กษัตริย์อาสุเออร์เห็นแล้วกษัตริย์อาสุเออร์ก็ได้ตรัสเรียกให้พระนางเข้าเฝ้าในทางกลับกันถ้าหากเป็นผู้ชายแล้วก็คงไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเออร์ได้อย่างแน่นอนหรือแม้แต่เป็นผู้หญิงที่ไม่มีความงามจนเป็นที่ต้องตาต้องใจของกษัตริย์อาสุเออร์แล้ว ผู้หญิงนางนั้นก็คงมีชะตาที่ไม่ผิดไปจากผู้ชายเป็นแน่ เมื่อพระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์อาสุเออร์กษัตริย์อาสุเออร์ก็ได้ตรัสถามถึงสิ่งที่พระนางประสงค์ เพื่อต้องการที่จะเอาใจพระราชินีของตนและด้วยความฉลาดหลักแหลมของพระนางเอสเธอร์ พระนางก็ไม่ทรงขอถึงเรื่องของชาวยิวที่ถูก

ฮามานปองร้ายอยู่ได้ พระนางเอสเธอร์ได้ทรงใช้กลอุบายให้กษัตริย์อาสุเอรัสเสด็จไปเสวยพระกระยาหารพร้อมด้วยฮามาน ซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้จัดขึ้นเพื่อเป็นการเอาใจกษัตริย์อาสุเอรัส เพราะหากทูลขอสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ประสงค์ออกไปเลยนั้น กษัตริย์อาสุเอรัสอาจจะไม่พอพระทัยในสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ทูลขอไปก็ได้ ดังนั้นสิ่งที่พระนางเอสเธอร์จะต้องกระทำก่อนอื่นใด ก็คือการใช้อำนาจความงามและเสน่ห์ที่พระนางเอสเธอร์มีอยู่ กุมหัวใจของกษัตริย์อาสุเอรัสไว้ให้ได้ เพราะถ้าสามารถกุมหัวใจของกษัตริย์อาสุเอรัสได้แล้ว สิ่งใด ๆ ก็ตามที่พระนางเอสเธอร์ต้องการกษัตริย์อาสุเอรัสก็คงต้องหามาให้พระนางเอสเธอร์อย่างแน่นอน

และในการเชิญกษัตริย์อาสุเอรัสมาในงานเลี้ยงที่พระนางเอสเธอร์จัดขึ้นเพื่อเอาใจกษัตริย์อาสุเอรัสนั้น พระนางเอสเธอร์คงต้องการที่จะกุมหัวใจของกษัตริย์อาสุเอรัสไว้ในมือของพระนางเพียงคนเดียว เพราะลำพังเพียงความงามเพียงอย่างเดียวที่พระนางเอสเธอร์มีอยู่อาจจะไม่เพียงพอในการทูลขอสิ่งที่พระนางเอสเธอร์พึงประสงค์ได้ ด้วยกษัตริย์อาสุเอรัสนั้นมีอำนาจและบารมีมากมายย่อมจะต้องมีบรรดาสาวงามมากมายรายล้อมพระองค์อยู่ หากกษัตริย์อาสุเอรัสไม่พอใจพระนางเอสเธอร์แล้ว กษัตริย์อาสุเอรัสก็อาจจะหันไปหาสาวงามคนอื่น ๆ ก็ได้ ก็จะทำให้ชาวยิวชนชาติของพระองค์ต้องสูญเสียไปอย่างแน่นอน พระนางเอสเธอร์จึงจำต้องใช้เสน่ห์ในการเชิญกษัตริย์อาสุเอรัสมาในงานเลี้ยงที่พระนางเอสเธอร์จัดขึ้น เพื่อต้องการมีอำนาจเหนือบรรดาสาวงามคนอื่น ๆ ของกษัตริย์อาสุเอรัสด้วย

การเชิญกษัตริย์อาสุเอรัสของพระนางเอสเธอร์นั้น พระนางเอสเธอร์ได้เชิญให้ฮามานได้ตามเสด็จมาด้วย กลอุบายที่พระนางเอสเธอร์ได้คิดขึ้นทำให้ฮามานนั้นหลงคิดว่าตนเองนั้นเป็นบุคคลสำคัญ เนื่องจากพระราชินีเอสเธอร์ไม่ทรงเชิญใครนอกจากตนเอง จึงได้ติดตามกษัตริย์อาสุเอรัสไปงานเลี้ยงด้วย พระนางเอสเธอร์ก็ไม่ทรงขออะไรจากกษัตริย์อาสุเอรัสในงานเลี้ยงวันแรก ด้วยเกรงว่ากษัตริย์อาสุเอรัสจะประท้วงสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ประสงค์ได้หรือไม่ แต่ก็ได้เชิญให้กษัตริย์อาสุเอรัสและฮามานมาในงานเลี้ยงวันที่สองที่พระองค์จะทรงจัดขึ้นอีกครั้งหนึ่งด้วย ซึ่งกษัตริย์อาสุเอรัสก็ทรงพอพระทัยในงานเลี้ยงวันแรกที่พระนางเอสเธอร์ได้จัดขึ้นสำหรับพระองค์ จึงได้ตกลงที่จะมางานเลี้ยงในวันที่สองที่จัดขึ้นด้วย ซึ่งพระนางเอสเธอร์ต้องการที่จะให้กษัตริย์อาสุเอรัสนั้นเชื่อใจพระนาง ไม่คิดระแวงหรือสงสัยพระนางว่าจัดงานเลี้ยงพระองค์ขึ้นมาเพื่อหวังผลตอบแทนอย่างใดอย่างหนึ่ง ครั้นเมื่อกษัตริย์อาสุเอรัสเชื่อใจพระนางและเสด็จมางานเลี้ยงในวันที่สอง กษัตริย์อาสุเอรัสก็ได้ตรัสถามพระนางเอสเธอร์ว่า "พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร เราจะประท้วงให้ แม้กึ่งราชอาณาจักรเราก็จะสำเร็จ" (เอสเธอร์ 7:2) พระนางเอสเธอร์เมื่อได้ฟังดังนั้นก็คงทราบว่าจะได้กุมหัวใจของกษัตริย์อาสุเอรัสไว้แล้วอย่างแน่นอน พระนางเอสเธอร์จึงกราบทูลขอชีวิตของพระนางและชนชาติของพระนางจากกษัตริย์อาสุเอรัส เมื่อกษัตริย์อาสุเอรัสได้ทราบเรื่องดังกล่าวจาก

พระนางเอสเธอร์ก็ได้ทรงตรัสถามพระนางเอสเธอร์ว่าผู้ใดคิดกระทำการเช่นนั้น พระนางเอสเธอร์จึงได้กราบทูลกษัตริย์อาสุเออร์สว่าฮามานเป็นผู้คิดกระทำการดังกล่าว เมื่อกษัตริย์อาสุเออร์สได้ฟังดังกล่าวก็ทรงพิโรธมาก เนื่องจากพระองค์กำลังพอพระทัยในตัวของพระนางเอสเธอร์อยู่ และคงเป็นโชคร้ายของฮามานที่ได้ติดตามกษัตริย์อาสุเออร์สมางานด้วย ถ้าหากว่าฮามานไม่ได้ติดตามกษัตริย์อาสุเออร์สมางานด้วยแล้ว และกษัตริย์อาสุเออร์สได้เรียกตัวฮามานมาในภายหลัง ฮามานก็คงไม่ต้องจบชีวิตของตนเองเป็นแน่ เนื่องจากเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่และเคยทำงานสนองพระเดชพระคุณกษัตริย์อาสุเออร์สมานานแล้ว กษัตริย์อาสุเออร์สก็คงเห็นแก่ความดีที่เคยทำงานและอารมณ์ของกษัตริย์อาสุเออร์สคงเย็นลงแล้ว แต่เนื่องจากได้ติดตามกษัตริย์อาสุเออร์สมางานด้วย ครั้นเมื่อกษัตริย์อาสุเออร์สทรงพิโรธและฮามานก็อยู่ด้วยพอดี กษัตริย์อาสุเออร์สจึงได้สั่งให้แขวนคอฮามานบนตะแลงแกงที่ฮามานได้เตรียมไว้แขวนโมรเดคัย

หลังจากที่ฮามานได้ถูกแขวนคอแล้ว พระนางเอสเธอร์จึงได้กราบทูลแผนการร้ายของฮามานที่มีต่อชาวยิว และได้ขอให้กษัตริย์อาสุเออร์สกลับใจความในจดหมายซึ่งฮามาน คนอากับุตรฮัมเมดาธาได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายชาวยิว (เอสเธอร์ 8:5) แผนการร้ายของฮามานจึงได้ถูกพระนางเอสเธอร์ทำลายเสีย และชาวยิวก็ออกมาชุมนุมกันเพื่อฆ่าผู้ที่ปองร้ายพวกของตน ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดที่ต่อต้านพวกยิวได้ และพระนางเอสเธอร์จึงได้ใช้ความงามของพระนางในการช่วยชีวิตของชาวยิวไว้ เป็นการชี้ให้เห็นถึงอำนาจความงามที่มีอยู่ในตัวของพระนางเอสเธอร์ ซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้ตระหนักถึงความงามดังกล่าวและได้นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและพวกพ้อง ถึงขนาดที่สามารถยับยั้งความตายให้กับฮามานขุนนางคนโปรดของกษัตริย์อาสุเออร์สได้ ดังนั้นลำพังเพียงคนธรรมดาแล้วย่อมเป็นการยากที่จะต่อกรกับอำนาจความงามของผู้หญิงได้ ซึ่งลำพังเพียงความงามในตัวของผู้หญิงเองก็ยากที่ชายใดจะต่อต้านอำนาจดังกล่าวได้ แล้วหากว่าผู้หญิงนั้นใช้อำนาจความงามดังกล่าวครอบงำผู้มีอำนาจด้วยแล้ว สิ่งใดก็ตามที่ผู้หญิงนั้นปรารถนาก็ได้ย่อมได้มาตามประสงค์

แต่เมื่อพิจารณาจากการใช้อำนาจความงามของพระนางเอสเธอร์ในสังคม (ผู้ชาย) ชาวยิวแล้ว ปรากฏว่าพระนางเอสเธอร์ไม่ได้ถูกต่อต้าน ดูถูกเหยียดหยามจากสังคม หรือกล่าวหาว่าการกระทำของพระนางเอสเธอร์เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกับกฎระเบียบและประเพณีของสังคมแต่อย่างใด ต่างจากการใช้อำนาจความงามของพระราชินีวรัชที่ที่กลับได้รับการดูถูกเหยียดหยามและต่อต้านจากสังคม (ผู้ชาย) ชาวยิว คงเป็นด้วยเหตุเพราะว่าการที่สังคมไม่ได้ต่อต้านการใช้อำนาจความงามของพระนางเอสเธอร์ก็เนื่องมาจาก การที่พระนางเอสเธอร์นั้นสามารถใช้อำนาจความงามครอบงำกษัตริย์อาสุเออร์สอยู่ จึงไม่มีใครคิดที่จะต่อต้านพระนางเอสเธอร์ซึ่งโดยปกติแล้วผู้ชายจะต้องต่อต้านการใช้อำนาจความงามของผู้หญิงต่อผู้ชาย เพราะแนว

ความคิดเกี่ยวกับผู้ชายที่มาจากศาสนานั้นถือว่าผู้หญิงนั้นต่ำต้อยกว่า¹ แต่ในกรณีของ พระนางเอสเธอร์แล้ว หากชายคนใดไม่พอใจก็คงไม่สามารถที่จะต่อต้านหรือแสดงความไม่พอใจออกมาให้เห็นได้ เพราะด้วยเหตุที่พระนางเอสเธอร์นั้นสามารถที่จะใช้อำนาจของรัฐโดยผ่านทางกษัตริย์อาสุเออร์สได้ และอีกเหตุผลหนึ่งที่ชาวคริสต์ไม่ได้ต่อต้านการใช้อำนาจความงามของพระนางเอสเธอร์ ก็อาจจะเป็นด้วยว่าพระนางเอสเธอร์นั้นถือว่าเป็นตัวแบบที่ดีของคริสตศาสนา ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการใช้อำนาจหรือการโอนอ่อนผ่อนตามที่ไม่ขัดแย้งต่อแนวความคิดทางศาสนาหรือเป็นการสนับสนุนต่อแนวความคิดทางศาสนาแล้ว ก็จะไม่ถูกต่อต้านหรือประณามจากคริสตศาสนา

¹ พรพิไล ถมังรักษ์ . ปรัชญาผู้หญิง . สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . 2539 . หน้า 35